SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 3, П'ЯТНИЦЯ, 17 СІЧНЯ 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 3, FRIDAY, JANUARY 17, 2014 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Влада пробує тиснути на Церкву

Верховний архиєпископ УГКЦ Святослав (Шевчук) (Фото: РІСУ)

КИЇВ. – Владний режим в Україні, замість того, щоб піти назустріч масовим протестам в суспільстві і справедливим вимогам народу, звертає свій гнів проти священиків, котрі беруть участь у народних вічах саме як християнські пастирі, а не як політики чи громадські діячі. Зокрема почався тиск на Українську Греко-Католицьку Церкву.

13 січня Патріярх УГКЦ Святослав оприлюдив адресований до нього лист за підписом першого заступника міністра культури Тимофія Кохана, в якому урядовець заявив, що міністерство в судовому порядку домагатиметься припинення Богослужінь на Евромайдані у столиці України.

„Уперше за часи незалежности України пролунала погроза щодо припинення діяльности релігійних організацій", – прокоментував зміст цього листа Патріярх Святослав.

За даними опитувань українських соціологічних служб, до УГКЦ належать близько 10 відс. населення України.

Експерти прогнозують жорстку реакцію Ватикану на такі антидемократичні і антизаконні дії української влади.

Офіційною причиною реакції Міністерства культури названо релігійну діяльність, яку, „порушуючи вимоги законодавства України про свободу совісти та релігійні організації, здійснюють зокрема представники Української Греко-Католицької Церкви на Майдані Незалежности міста Києва впродовж грудня минулого року та на початку нового – 2014 року".

В Українській Православній Церкві Москов-

(Закінчення на стор. 2)

Рішучі голоси 7-го народного віча

КИЇВ. – В неділю, 12 січня, на 54-ий день мирної української еврореволюції, на Евромайдані відбулося перше в новому році народне віче, в якому, незважаючи на дощову погоду, взяли участь майже 100 тис. осіб. За традицією, віче розпочалося з молитви та коротких проповідей представників духовенства. Відтак виступали представники опозиції, громадські активісти, зокрема учасники Автомайдану.

Керівник парляментської фракції „Батьківщина" Арсеній Яценюк наголосив на необхідності люстрації всіх підрозділів міліції – „Беркута, „Сокола" і „Грифона". А. Яценюк повідомив, що у Верховній Раді зареєстровано постанову про створення слідчої комісії для перевірки дій правоохоронців. За його словами, перегляду вимагає і проєкт бюджету на наступний рік, згідно з якими чимала фінансування здобудуть силові органи. „Ми пропонуємо перевести гроші з силовиків на освіту та охорону здоров'я", – сказав А. Яценюк.

Він також гостро засудив очільника Міністерства внутрішніх справ Віталія Захарченка за жорстоке обиття мирних демонстрантів.

Евромайдан звернувся до Конґресу США з проханням запровадити проти низки посадових осіб в Україні, зокрема проти В. Захарченка, персональні санкції. Представником Евромайдану на слуханнях у Сенаті, які відбудуться 15 січня, стане колишній міністер закордонних справ України, народний депутат Борис Тарасюк.

Провідник партії УДАР Віталій Кличко підкреслив важливість проведення всеукраїнського страйку. „Спочатку ця акція буде короткою –

(Закінчення на стор. 4)

Проголошення 38-ої Звичайної Конвенції УНСоюзу

Оцим подаємо до відома Головному урядові, відділовим урядовцям і всім членам Українського Народного Союзу, що 38-ма Звичайна Конвенція Українського Народного Союзу відбудеться в Кергонксоні, Ню-Йорк, в Центрі Спадщини на Союзівці від 15 травня до 18 травня 2014 року.

Постанови Статуту щодо вибору делеґатів на Конвенцію, кваліфікацій делеґатів, числа делеґатів з поодиноких Відділів і повновластей делеґатів є такі:

Вибір делеґатів і їх заступників має відбутися впродовж 60 днів від дня проголошення Конвенції. Беручи до уваги, що Конвенцію проголошено 17 січня 2014 року, 60-денний реченець для вибору делеґатів і їх заступників скінчиться 17 березня 2014 року.

Делеґатів і їх заступників, до яких управнений даний Відділ, вибирається на звичайних зборах членів Відділу. Найменування повинно відбутися зі залі, і всі кандидати повинні бути представлені членам перед голосуванням. Кандидат чи кандидатка, які одержали найбільшу кількість голосів, є обрані делеґатами. Заступники делеґатів повинні бути обрані окремим голосуванням в такий самий спосіб. Кожна однакова кількість голосів щодо заступника повинна бути вирішена негайно ще одним голосуванням над відносними кандидатами. Кожний член має право на один голос на кожного делеґата і кожного заступника, до яких управнений Відділ. Делеґати і їхні заступники мусять бути вибрані на цих самих звичайних зборах Відділу. Якщо делеґат не зможе взяти участь у Конвенції, його місце займе заступник. Коли Відділ має більше делеґатів, місця перешкоджених займуть заступники по черзі кількости одержаних при виборі голосів.

На зборах можуть бути присутні і голосувати за делеґатів і заступників тільки повноправні члени УНСоюзу. Повноправним членом є такий член, що платить вкладки за своє забезпечення в УНСоюзі. Тим самим член, що відійшов на безплатне продовження або виплачене забезпечення, або є суспендований, не може бути присутній на зборах і не може голосувати. Повноправні члени можуть голосувати за делеґатів і їх заступників тільки в тому Відділі, в якому платять вкладки до Братського Фонду УНС. Неприсутні не мають права голосувати.

Делеґатами і їх заступниками можуть бути вибрані тільки ті повноправні члени УНСоюзу, які мають всі кваліфікації на урядовців Відділу, є не менше, як один рік членом УНСоюзу і не менше, як шість місяців членами цього Відділу, що його мають заступати, до дня початку Конвенції, і в якому платять вкладки до Братського Фонду УНСоюзу, закінчили 18 років життя, є українського походження і не є головними або відділовими урядовцями чи аґентами якої-небудь іншої подібної організації чи компанії, та які сповняють всі обов'язки супроти УНСоюзу, зокрема виявили активну участь в організаційній та розвитковій праці УНСоюзу. Не

(Закінчення на стор. 9)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Побили Юрія Луценка

КИЇВ. – У ніч на 12 січня Юрій Луценко потрапив до реанімації клініки „Борис" з великими пораненнями. Депутат парляменту Ірина Луценко заявила, що стан здоров'я її чоловіка у клініці погіршився. Побиття сталося у Святошинському районі столиці після того, як суд засудив до шести років позбавлення волі трьох мешканців Василькова, визнаних винними „у підготуванні теракту та закликах до повалення конституційного ладу". Ю. Луценко мав тривалу розмову з співробітниками „Беркуту" в оточеному активістами автобусі. Він просив у керівника підрозділу наказати підлеглим вийти з автобусу зі знятими шоломами та показати свої посвідчення. Ю. Луценко перебуватиме у відділенні реанімації ще протягом щонайменше тижня. *(Бі-Бі-Сі)*

МВФ був ключовим кредитором

ВАШІНҐТОН. – Економіка України залишиться вразливою в 2014 році, а перспектива відтоку капіталу з ризикованих ринків може лише посилити економічну кризу в Україні, заявив в інтерв'ю аґентству „Ройтерс" 14 січня заступник директора европейського департаменту Міжнародного валютного фонду (МВФ) Аазім Гусейн. Наприкінці грудня 2013 року МВФ прогнозував спад економіки України за підсумками року на 0.3 відс. Рада директорів МВФ 20 грудня 2013 року заявила про те, що макроекономічна політика, що проводиться владою України, посилює значні зовнішні й податкові дисбалянси, поглиблює рецесію. Україні потрібне значне скорочення бюджетних витрат з одночасною раціоналізацією державних закупівель, а також проведення істотних реформ в енерґетичному секторі. У 2013 році в Україні працювали кілька місій МВФ, проте жодна з візит не привела до відновлення кредитування економіки. МВФ був ключовим кредитором України, єдиним джерелом поповнення її золотовалютних резервів. Співпраця з МВФ відкривала Україні доступ до зовнішніх позик на світовому ринку, а також служила сиґналом для Европейського союзу до відновлення співпраці з Україною за програмою надання фінансової допомоги. *(УНІАН)*

Економічна свобода зазнає репресій

ВАШІНҐТОН. – У новому „Індексі економічної свободи", опублікованому 14 січня, Україна посіла 155-ту сходинку з 178. Минулого року Україна посіла 161-ше місце. Індекс економічної свободи України становить 49.3 точки з 100 можливих. Це – найнижчий показник з 43 европейських країн. Таким чином, Україна потрапила до групи країн, де пригнічуються економічні свободи. Середній показник у світі – 60.3 точки. Звіт щорічно готує Фонд „Спадщина" („Heritage Foundation") спільно з газетою „Wall Street Journal". Аналіза економічної свободи проводиться з 1995 року. Автори вимірюють економічну свободу за 10 показниками: права власности, свобода від корупції, податкова свобода, державні витрати, свободи підприємництва, праці, монетарна, торгівлі, інвестицій, фінансова свобода. Економічна свобода в Україні і надалі зазнає репресій. Найгірші показники з 10 індикаторів Україна має за свободу інвестицій, свободу від корупції, фінансову свободу і права власности. Останню сходинку рейтинґу посідає Північна Корея, передостанню – Куба. *(„Голос Америки")*

Автомайдан прибув до „Межигір'я"

КИЇВ. – 12 січня кілька десятків авт з учасниками акції протесту дісталися до резиденції Віктора Януковича „Межигір'я". Дорогу до села міліція перегородила вантажними автами та службовими легковиками. Це, однак, не стало перешкодою для автоколони протесту. Як і минулого разу, коли 29 грудня 2013 року у автомайдані взяли участь до 2,000 авт, водії відштовхали машини, які стали на їхньому шляху. 14 січня активісти Евромайдану та Автомайдану блькували виїзди з резиденції в межах акції „Народний бльокпост". Сотні учасників акції підійшли на відстань кількасот метрів до резиденції, де їх зупинили бійці спецпідрозділу „Беркут" та внутрішніх військ. *(Бі-Бі-Сі)*

У Львові триває Евромайдан

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – На Евромайдані в центрі міста вже кілька тижнів триває акції протесту. 4 січня на загальних, вже четвертих, зборах представників громадських, студентських та політичних організацій створено місцевий організаційний комітет Всеукраїнського об'єднання „Майдан", мета якого – подальша координація протестних акцій.

До нього увійшли колишній міністер освіти і науки України проф. Іван Вакарчук, керівник Інституту національної пам'яті Володимир Парубій, проректор університету ім. Івана Франка Звенислава Мамчур-Калинець та інші.

Намети на Львівському Евромайдані. (Фото: Марта Осадца)

Студенти вийшли на Евромайдан

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – 29 грудня 2013 року студенти та юнацтво з об'єднань „Сокіл", „Молода Просвіта", „Студентська Свобода" – близько 200 осіб – зібравшись на пішохідному містку, прикрасили його стрічками у кольорах прапорів України та Евросоюзу. Звідси вони розпочали молодіжний „Марш майбутнього".

Студенти несли великий транспарант з написом „Сидиш удома – допомагаєш бандитам!", а й весь час голосно вигукували: „Одесо, прокидайся!".

„Марш майбутнього" на Дерибасівській вулиці Одеси. (Фото: Сергій Горицвіт)

Видали „чек" для В. Путіна

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – 5 січня близько 250 осіб улаштували віче на підтримку Евромайдану в Києві. Вони пройшли маршем до одного з найбільших відділень „Ощадбанку Росії" в Одесі. Активісти занесли до відділення імпровізований „чек" на 15 млрд. дол. для Президента Росії Володимира Путіна.

На великому аркуші було написано: „Зберігайте ваші гроші в Ощадбанку". Учасники акції вирішили показати, що російська позика демократичній Україні не потрібна.

Одеські майданівці на марші біля Ощадбанку Росії. (Фото: Сергій Горицвіт)

Влада пробує...

(Закінчення зі стор. 1)

ського та Київського патріярхатів заявили, що подібних листів від Міністерства культури не отримували.

„Міністерство культури звертає вашу увагу на те, що, відповідно до вимог статті 21 закону України „Про свободу совісти та релігійні організації", Богослужіння та релігійні обряди без відповідних дозволів можуть проводитись лише в культових будівлях і прилеглих територіях, місцях паломництва, квартирах і будинках громадян", – йдеться у листі Міністерства культури до вищого духовенства УГКЦ, і далі бездоказово стверджується, що систематична діяльність ереїв УГКЦ на Майдані Незалежности „має неґативний вплив на правову культуру та правосвідомість громадян".

Недотримання приписів закону, як вказано в листі, „може слугувати підставою для порушення перед судом питання про припинення діяльности відповідних релігійних організацій".

У своїй відповіді Патріярх Святослав нагадав, що „цього року виповнюється 25 років від моменту леґалізації УГКЦ в колишньому СРСР, й минули ті часи, коли руйнувалися храми, а священнослужителів, які несли духовну обслугу своїм вірним, арештовували чи навіть вбивали".

„Церква не є учасником політичних процесів, але вона не може стояти осторонь, коли її вірні просять про духовну опіку. Наші вірні спільно з іншими громадянами України озвучили в мирний спосіб своє бачення европейського вибору України на основі християнських та загальнолюдських цінностей", – підкреслив глава УГКЦ.

Він наголосив, що душпастир може безперешкодно молитися там, де перебувають його вірні, і для реалізації цього права не потрібен окремий дозвіл держави.

Українська Греко-Католицька Церква була заборонена в СРСР в 1946 році, коли її силоміць об'єднали з Російською Православною Церквою. Процес леґалізації УГКЦ розпочався в 1989 році.

„Тяжко зрозуміти, на що розраховувало Міністерство культури, пишучи такі листи. Вони думають, що Церква, яка 50 років була в підпіллі, злякається цього листа та піде каятися і священики перестануть виконувати свій пастирський обов'язок?", – прокоментував в інтерв'ю для „Ві-Ві-Сі – Україна" релігієзнавець Віктор Єленський.

„Апостольська столиця послідовно виступає за релігійну свободу. Кілька днів тому Папа Франциск висловив молитовну підтримку українському народові. В Римі знають, як мати справу з диктатурами та режимами, які пригнічують релігійну свободу. Дипломатія Ватикану вважається однією з найбільш ефективних у світі, вони знайдуть потрібні інструменти впливу на цю справу", – запевнив експерт.

(Бі-Бі-Сі)

З УКРАЇНСЬКИХ РЕФЛЕКСІЙ

„Стійте, діти, твердо…“

Петро Часто

Путінська Москва впевнено – якщо це слово можна застосувати до безумства – вводить Росію в останню фазу її імперської історії. Початком кінця каґебістського режиму є його зовні виклична, зверхня, ледве не тріюмфальна, а сутнісно – жалюгідна, наперед, онтологічно, приречена на крах спроба протиставитися світовому цивілізаційному контекстові. Нема таких дверей, через котрі Володимирові Путінові вдасться завести Росію углиб XXI ст. тими два засобами, якими вона трималася протягом п'ятьох сторіч – обманом і насильством. Навіть якщо зовнішній світ і пальцем не кивне супроти ініційованого В. Путіним неоімперського проєкту, Росія впаде під тягарем непрощених – бо ніколи ніхто не почув від неї каяття – і непростимих гріхів усіх минулих кремлівських володарів. Сьогодні історичні провини усіх московських царів зійшлися в В. Путінові – злочинна соціяльна недбалість до власного народу, ненависть до свободи інших народів і ненаситне бажання поневолити їх – як не сатанинською брехнею, як не „п'ятими колонами“ і таємною аґентурою, то збройною силою.

Услід за найреакційнішими російськими консерваторами XIX ст. – Юрієм Самаріним, Миколою Страховим, Миколою Данилевським, котрі у своєму великодержавному самозасліпленні звели раніше більш-менш здорове слов'янофільство до панрусизму, до москвофільства, В. Путін повторює їхнє шаманське заклинання: „Европа загниває!“. Його Міністер культури Володимир Мединський під час недавньої візити до Єревану так відохочував вірмен від Европейського союзу, що виглядав абсолютним невігласом: мовляв, „ніяких европейських цінностей не існує, їх вигадала північноатлантина пропаґанда“.

Хитрий, підступний, вишколений у каґебістському підземеллі В. Путін бездоганно володіє мистецтвом фальшування правди і вміє додати до неї рівно стільки брехні і саме такої, в яку народ хоче вірити, як діти вірять у нездійсненну казку. Ця підла брехня позбавляє нещасну російську народну масу всякої потреби внутрішнього розвитку, всякої перспективи морального, отже, і соціяльного, суспільного оновлення. Вже два століття діє ця підсолоджувана кремлівськими царями і вождями омана: якщо Европа занепадає, якщо перестає бути християнською, якщо там порожніють церкви, якщо там духовність замінена ситим шлунком, то це означає, що тільки Росія залишається непохитним бастіоном духу і віри, тільки на ній лежить особлива місія спасіння людства.

„Европа занепадає“ – це отруйна путінська напівправда. Певна річ, що сьогоднішня Західня Европа дуже відрізняється від Европи Середньовіччя – духовно напруженої доби, і навіть від епохи Відродження з її переспрямуванням цієї напружености на зовнішній світ, але чи ж не диво – занепадає, загниває, падає, а все ж досі не впала? А відповідь проста: довго „падає“, бо перебувала на такій висоті, котра Росії й приснитися не могла.

Відповідаючи реакціонерам-антизахідникам, великий християнський мислитель Володимир Соловйов писав наприкінці XIX ст.: „Ті ознаки історичної смерти і наступного розкладу, на котрі вказують слов'янофіли в західній цивілізації, аж ніяк не належать католицькій культурі, тій культурі, що заснована Григорієм VII і Людовиком IX, Дантом і Рафаелем, Альбертом Великим і Томою Аквінським, Колюмбом, Ґутенбер-

(Закінчення на стор. 13)

Санкції в дії: Захід ставить хрест на В. Януковичеві

Володимир Ільченко

Банкова, напевне, з жахом стежить за заявами посадовців США та Европи про очікувані санкції щодо двох десятків осіб з найближчого оточення Віктора Януковича. Під загрозою міжнародної ізоляції та арешту багатомільйонних рахунків опинилися ті кийки та багнети, на яких тримається режим. На думку автора цих рядків, санкції насправді вже запроваджено – тільки прямо про це заявити ні США, ні Европа не можуть.

Не менший жах у тимчасового мешканця Межигір'я та його оточення мала б викликати ще одна, нібито менш яскрава інформація. На щорічну неформальну зустріч „Snow meeting-2014“ з участю міністрів закордонних справ країн ЕС, заступника Державного секретаря США з европейських і евразійських питань Вікторії Нуланд та провідних експертів з питань міжнародної політики і безпеки, яка відбулася 10 січня в литовському місті Тракай, демонстративно не запросили міністра закордонних справ уряду В. Януковича-Миколи Азарова Леоніда Кожари. Це теж елемент санкцій?

Натомість запрошення на цей авторитетний захід отримав представник Майдану – народний депутат, співголова Комітету парляментського співробітництва між Україною та ЕС, колишній міністер закордонних справ України (2009-2010) Петро Порошенко. Більше того, він виступив доповідачем про Україну та перспективах розвитку взаємин між Україною та ЕС у поствільнюський період.

Саме на таких дипломатичних зустрічах точаться найвідвертіші розмови та дискусії, виробляються рішення, пляни, програми, які формалізуються згодом на офіціозах. Крім того, у Тракаї обговорювався надзвичайно важливий комплекс проблем, пов'язаний з баченням взаємин України та Европейського союзу до і після 2015 року. Це не лише плян дій для підписання Угоди про асоціяцію і кроки з його реалізації, а також перспективи участи України в програмі „Східного партнерства“. Це також така чутлива для мільйонів українців проблема, як надання безвізового режиму для українських громадян. Посланець від України вважає, що вона може бути вирішена ще до підписання Угоди про Асоціяцію.

Чому такий формат зустрічі становить загрозу для Банкової? Та тому що В. Януковичеві та його команді чітко дали зрозуміти в Европі: не ви здійснюватимете плян дій і підписуватимете Угоду про асоціяцію. Не ви вирішуватимете ключові зовнішньополітичні й геополітичні питання. Ви, панове, керуєте максимум до 2015-го. Досить „гнати порожняк“ Европі. Далі ми вас впритул не бачимо при владі. При владі буде та команда, яка формується сьогодні громадянами України, команда Евромайдану.

А на В. Януковичеві і компанії Захід ставить хрест. І місце їхнє бачить… далеко від Банкової.

З П. Порошенком провели закриті двосторонні зустрічі Заступник Держсекретаря США з европейських і євразійських питань В. Нуланд, Міністер закордонних справ Швеції Карл Більдт, його литовський колеґа Лінас Лінкавічус, депутат Европейського парляменту (група Европейської народної партії), засновник та провідник „Саюдіса“, екс-спікер Литовського сейму Вітаутас Ландсберґіс.

Очевидно, ці своєрідні европейські „оглядини“ П. Порошенка як представника майбутньої української влади, що вже зараз отримав повноваження від Евромайдану, пройшли для цього діяча досить успішно. За підсумками заходу, П. Порошенко отримав запрошення відвідати ряд держав Евросоюзу для координації подальших дій.

Цікаво, як у цій ситуації почувається Міністер Л. Кожара? Чи оприлюднюватиме Міністерство закордонних справ якісь заяви з цього приводу? Чи, може, пан міністер вчинить по-европейські? Покладе заяву іншого характеру на стіл межигірському начальству?

(„Газета по-українськи“)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

На санкції потрібна згода членів ЕС

БРЮСЕЛЬ. – Европейський союз поки що не розглядає запровадження санкцій проти представників керівництва України, заявила 14 січня Майя Косьянчич, речниця Верховного представника ЕС з питань зовнішньої та безпекової політики Кетрін Ештон. „Санкції є крайнім заходом і запроваджуються лише після ретельного вивчення ситуації“, – сказала вона. 12 січня під час Народного віча було ухвалене звернення до керівників США та ЕС щодо запровадження санкцій проти Міністра внутрішніх справ Віталія Захарченка за побиття учасників акцій, журналістів та Юрія Луценка біля Києво-Святошинського суду. Сенат США буде розглядати питання про ситуацію в Україні 15 січня. *(„Українська правда“)*

Суд виступив проти В. Кличка

КИЇВ. – Вищий адміністративний суд 10 січня відмовився скасовувати рішення Верховної Ради від 24 жовтня 2013 року коли більшість депутатів парляменту проголосувала за поправку про те, що особа, яка має право на постійне проживання на території іншої держави, вважається такою, що не проживає в Україні. Ця поправка може бути використана для заборони участи Віталія Кличка у виборах президента. *(„Українська правда“)*

Міністерство погрожує УГКЦ

КИЇВ. – Голова політичної ради Всеукраїнського об'єднання „Батьківщина“ Арсеній Яценюк 13 січня зажадав відставки Міністра культури Леоніда Новохатька та його першого заступника Тимофія Кохана за погрози на адресу Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) та притягнення Т. Кохана до кримінальної відповідальности. Патріярх УГКЦ Святослав (Шевчук) заявив, що Міністерство культури попередило УГКЦ про можливе припинення діяльности її релігійних організацій через присутність священиків на Майдані. Депутати Львівської обласної ради від Народного руху України у своїй заяві висловили обурення діями посадовця Міністерства культури, який чинить тиск на УГКЦ. „Державні структури не розуміють місії та обов'язку Церкви, – заявив проректор Українського Католицького Університету Мирослав Маринович. – Бо місія Церкви – служити вірним і бути там, де є потреба в молитві та душпастирстві. *(Радіо „Свобода“)*

Замовили меморіял патріотам

КИЇВ. – 9 січня Київська міська державна адміністрація уклала угоду про спорудження монументу Олені Телізі та її соратникам, розстріляним нацистами у Бабиному Яру в 1942 році. Дирекція реставраційно-відновлювальних робіт уклало угоду з Товариством „Аспел“ на спорудження пам'ятника на території Меморіяльного комплексу „Бабин Яр“ у Києві. Фірму „Аспел“ заснували Ольга та Ян Клюшке – представник Українського союзу промисловців і підприємців в Об'єднаних Арабських Еміратах. Вартість угоди – 3.45 млн. грн. Передбачено виготовлення бронзового пам'ятника та вимощення майданчика поряд з пам'ятником ґранітними плитами. Скульптору Олександрі Рубан замовлено модель скульптурної композиції. Пам'ятник у Бабиному Яру мали встановити ще у 2006-2008 роках, коли президентом був Віктор Ющенко. *(„Українська правда“)*

Зруйнували будинок М. Грушевського

КИЇВ. – 8 січня будівельники зруйнували старий будинок середини XIX ст., в якому в дитинстві жив Михайло Грушевський. На місці події були присутні представники правоохоронних органів. Будинок мали зруйнувати ще на початку вересня 2013 року, проте кияни намагались встановити паркан, щоб врятувати його від руйнування. Компанія „Аркор“, яка придбала землю, має намір побудувати на цьому місці торгівельно-розважальний комплекс. Історик Михайло Кальницький запевняє, що будинок мав історичну цінність: у ньому жили М. Грушевський з своєю мамою й сестрою, а також відомий художник-пейзажист Іван Хворостецький. У цьому ж кварталі декілька років тому знесли будівлю, у якій жила Леся Українка. *(„Українська правда“)*

АМЕРИКА І СВІТ

Помер Аріель Шарон

ЄРУСАЛИМ. – 11 січня вмер, на 86-му році життя, колишній прем'єр-міністер Ізраїлю генерал-майор Аріель Шарон. Він перебував у комі вісім років – після того, як 4 січня 2006 року пережив тяжкий крововилив у мозок. А. Шарон належав до тих ізраїльських політиків, котрі починали свою кар'єру вояками невдовзі після проголошення незалежности країни у 1948 році. Славу видатного військового стратега А. Шаронові принесла участь у війні Судного дня 1973 року. Тоді його бронетанкова дивізія форсувала Суецький канал і захопила плацдарм на африканському березі, що привело до капітуляції єгиптян. *(„Кореспондент")*

Іран пішов на поступки

ВАШІНТОН. – 20 січня набуде чинности Угода в справі обмеження ядерної програми Ірану. Іран обмежить свою програму збагачення урану до 5 відс. і зменшить запаси вже збагаченого урану та надасть міжнародним інспекторам доступ до своїх ядерних об'єктів. В заміну на це Сполучені Штати і Европейський союз пом'якшать санкції, які завдали чималих труднощів іранській економіці. Іран і шість впливових країн світу (США, Великобританія, Китай, Франція, Росія і Німеччина) використають шестимісячний термін для продовження переговорів про довготривалу угоду, щоб усунути побоювання, що Іран все ж намагатиметься виготовити ядерну зброю. Державний секретар США Джон Кері заявив 13 січня, що досягнення всеохопної угоди буде важким, але що переговори є найкращим способом врегулювання питання „мирним шляхом і на довгий період часу". *(„Голос Америки")*

Зменшився рівень безробіття

ВАШІНҐТОН. – У грудні минулого року кількість безробітних у Сполучених Штатах різко зменшилася – до 6.7 відс. робочої сили. Це найнижче безробіття за останні п'ять років, хоча кількість нових робітників збільшилася лише на 74 тис. Уряд США повідомив 10 грудня, що безробіття зменшилося з 7 відс. у листопаді, однак, це число включає також тих людей, які припинили пошуки нової праці, і тому не були взяті до уваги урядом як частина безробітних. Рівень безробіття сягав понад 7 відс. з часу перших ознак різкої рецесії наприкінці 2008 року, але зменшився на 1.2 відс. протягом 2013 року. Економісти передбачали, що ринок праці додасть 191 тис. місць праці минулого місяця після активного приймання на роботу у жовтні і листопаді минулого року. Однак, обмежена кількість нових робітників виявила ознаки, що в кінцевих тижнях 2013 року темп розвитку американської економіки дещо сповільнився. *(„Голос Америки")*

Збройний конфлікт поглиблюється

ДАМАСК. – За останній тиждень у боях між радикальними ісламістами і повстанцями в Сирії загинуло майже 500 осіб. Однією зі сторін цього конфлікту є організація „Ісламська держава Іраку і Леванту", яка сповідує крайньо консервативні уявленння про іслям і його ролю в суспільстві. Другу сторону представляє альянс світських і поміркованo ісламістських повстанських бриґад. Розходження у стосунках між обидвома течіями повстанців спричинене наміром організації „Ісламська держава Іраку і Леванту" ліквідувати Сирію та Ірак, щоб замість них створити суннітську державу. *(„Кореспондент")*

З візами шахраювати не можна

ВАШІНҐТОН. – Індійська дипломатка Девіані Кхобрагаде, яку США звинуватили в шахрайстві з візою, залишила країну 9 січня на прохання американської влади. Д. Кхобрагаде була заарештована в Ню-Йорку в середині грудня 2013 року. Прокуратура Мангетену звинуватила її в неправдивих даних, котрі вона подала при отриманні візи для своєї служниці, котру вона привезла з Індії і протизаконно експлуатувала. У відповідь Індія позбавила американських дипломатів низки привілеїв і скасувала декілька двосторонніх зустрічей. *(„Кореспондент")*

Кінострічка, присвячена Владиці Любомирові Гузареві

Людмила Бублик

КИЇВ. – Компанія „Screen Media Ukraine" виступила ініціятором і творцем першого в Україні інтерактивного кінофільму. Він буде присвячений надзвичайно авторитетній в сьогоднішньому українському суспільстві постаті Владики Любомира Гузара.

Співаторами та співпродюсерами цього інноваційного проєкту „Любомир" будуть самі глядачі. За створенням перших епізодів документального твору можна буде спостерігати на веб-плятформі www.lubomyr.net вже від 15 січня. Прем'єра екранної версії проєкту запляновано на 24 серпня, День Незалежности України.

Цю важливу творчу працю, присвячену визначному духовному провідникові наших днів, благословив Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук: „Я переконаний, що цей фільм дозволить нам розширити наші горизонти і побачити велику людину, яка сьогодні є поруч, є посеред нас. Цією людиною є Блаженніший Любомир. Отож запрошую усіх вас побачити велику людину поруч з нами".

У проєкті бере участь композитор Валентин Сильвестров. Співавтором та співпродюсером фільму може стати кожен, хто відчуває духовну потребу долучитися до документальної пам'ятки про Владику Любомира. Фінансування проєкту буде здійснюватися безпосередньо майбутніми глядачами.

„Ми створюємо фільм спільними силами. Кожна гривня окремої людини, кожна світлина чи спогад є маленькою частинкою великого проєкту. Створення фільму громадою є унікальним прецедентом. Ми сподіваємось, що разом ми зробимо по-справжньому необхідну справу як для сьогодення, так і для майбутніх поколінь", сказав продюсер проєкту „Любомир" Павло Казанцев.

Сучасний формат веб-документального кіна дозволить кожному самостійно обирати послідовність і обсяг перегляду. У режимі реального часу на веб-плятформі з'являтимуться зібрані знімальною групою розповіді героїв, думки експертів, історичні розвідки, архівні відеоматеріяли та документи. За допомогою інтерактивних інструментів долучати до проєкту власні матеріяли, пропонувати льокації для фільмувань, теми для інтерв'ю зможе кожен охочий. Проєкт буде доступний у сучасних бравзерах та додатках до мобільних приладів.

Проєкт „Любомир" – це пов'язані між собою документальний фільм та перший в Україні проєкт у вигляді „web-documentary". Творча група запрошує надсилати відео, світлини, спогади, пов'язані з постаттю Владики Любомира.

„Наш проєкт – про надію та про людяність, яка присутня в сьогоднішньому житті у спокійному і мудрому слові Кардинала Любомира Гузара. Ми хочемо дослідити феномен цієї людини, зрозуміти, ким він є для України: винятком чи носієм традиції", – розповіла автор ідеї і сценарист проєкту Леся Харченко.

Перша експедиція проєкту „Любомир" розпочалася 26 грудня 2013 року. Авторська група відвідувала місця дитинства Владики Любомира.

Слідкувати за здійсненням проєкту можна на веб-плятформі www.lubomyr.net та у соцмережах.

Контактна інформація: e-mail: oksanka.ksenya@gmail.com, тел. +38 050 312 89 15

Рада Державницьких Організацій має нове керівництво

Після консультацій між організаціями, які належать до Міжнародної Ради Українських Державницьких Організацій, обрано нову Президію та членів Управи. Очолив раду Юрій Шимко з Канади.

Ю. Шимко – колишній президент Світового Конґресу Вільних Українців (сьогодні це Світовий Конґрес Українців) і колишній президент Ліґи Визволення України (сьогодні це Ліґа Українців Канади). Він також був членом парляменту Канади і членом парляменту провінції Онтаріо.

Вступаючи на посаду, Ю. Шимко поділився плянами щодо майбутньої діяльности, а також зазначив: „Я ціную це призначення як вияв довіри до моїх організаційних здібностей і зроблю все, що в моїх силах, щоб сумлінно і колеґіяльно виконувати свої нові обов'язки. У зв'язку з цим я також хотів би подякувати моєму попередникові Аскольдові Лозинському за його велику і дуже сумлінну діяльність. Під час свого багаторічного служіння українській справі, він проявив себе як талановитий провідник у найважливіших організаціях української діяспори, – Спілці Української Молоді, Українському Конґресовому Комітеті і Світовому Конґресі Українців".

Довідка: Міжнародна Рада Українських Державницьких Організацій (МРУДО) – координаційний орган організацій-прихильників ОУН (б) у зовнішніх взаєминах і політичній діяльності. У попередніх роках МРУДО мала назви „Світова Конференція Українських Державницьких Організацій", „Український Державницький Фронт", а перед проголошенням незалежности України в 1991 році – „Український Визвольний Фронт".

Українська Інформаційна Служба

Рішучі голоси...

(Закінчення зі стор. 1)

попереджувальною, якщо ж влада нас не почує, вона буде довготирвалою, – сказав він. – Влада сьогодні робить усе, щоб розколоти країну. Вони роблять усе, щоб розколоти Майдан. Роблять все, щоб люди не об'єдналися. І коли ми сьогодні стоїмо тут, вони дуже нервують і переживають. Вони не очікували, що Україна повстане", – підкреслив Кличко. Політик закликав людей не розходитися та нагадав, що кожен день на Майдані – це вже перемога.

Руслана Лижичко, одна з чільних активістів Евромайдану, наголосила у своєму виступі: „Нагадую, що ми – мирний протест". На її думку, тільки зберігши спокій і мирний характер революції, можна перемогти режим і здобути високий авторитет у світі.

На подив, дуже емоційним і водночас дуже інформативно оптимістичним був виступ колишнього міністра закордоних справ України, народного депутата Петра Порошенка, який щойно повернувся з литовського міста Тракай, де 10 січня відбулася зустріч міністрів країн Европейського союзу, з участю заступника Державного секретаря США Вікторії Нуланд. П. Порошенко говорив про необхідність докорінно змінити систему влади, щоб відкрити кожному громадянинові в Україні шлях до виявлення власних творчих сил і можливостей. „Саме це є метою Евромайдану і саме тому Евромайданом сьогодні стає вся Україна", – сказав П. Порошенко.

„Нас єднає спільна загроза – бандитський режим. Нас єднає спільна мета – повне перезавантаження системи влади", – сказала у своєму виступі народний депутат Ірина Луценко, дружина екс-міністра внутрішніх справ Юрія Луценка, цими днями побитого до стану непритомности злочинним „Беркутом".

Народний депутат, провідник Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Олег Тягнибок сказав: „Влада – сліпа, глуха та ще й трохи дурна. Ми просто хочемо жити по-людськи. Як живе цивілізована плянета. Як хтось запитує про плян, – кажу, відкрий „Кобзар", там наш плян!".

(„Газета по-українськи", „День", „Українська правда")

Конґрес Українців Канади обрав нове керівництво

ТОРОНТО. – 8-10 листопада 2013 року відбувся XXIV трирічний Конґрес Українців Канади (КУК), який визначив напрямок політики і обрав керівництво на наступні три роки, зокрема Павла Ґрода – президентом КУК.

Конґрес проходив під головуванням Олександри Чичій, Дарини Луців та Ірки Корпан, заступників голови.

З вступними промовами виступили національний президент КУК П. Ґрод і президент КУК Торонто Оксана Рева, співведуча конґресу.

У дискусії на тему „Обмеження свободи" брали участь Посол релігійної свободи Канади д-р Ендрю Бенет, ректор Києво-Могилянської академії Сергій Квіт і проректор Українського Католицького Університету д-р Павло Хобзей. Засідання проводив Данило Біляк, керуючий партнер-офісу „CMSCameronMcKennaLLCUkraine".

Президента КУК Павла Ґрода привів до присяги Євген Чолій.

Під час робочої сесії конґресу П. Ґрод представив звіт президента КУК за останні три роки. Скарбник КУК Волтер Длуґош представив фінансовий звіт.

Пленарне засідання розпочалось з дискусії щодо Канадського музею прав людини, в якій взяли участь П. Ґрод, Андрій Гладишевський та Василь Балан, ведучим був проф. Роберт Маґочі.

Денна сесія завершилась презентацією А. Гладишевського на тему важливости роботи Українсько-Канадського фонду ім. Тараса Шевченка.

Вечір був ознаменований зірковою церемонією, ведучими якої були Раян Бойко і Даян Даґенейз.

П. Ґрод оголосив конґрес офіційно відкритим і виголосив промову про досягнення та майбутнє громади. Традиційний український танець „Привіт" виконав український танцювальний колектив „Десна" під керівництвом Люби та Юрія Грехових. Привітання надіслали Посол України в Канаді Вадим Пристайко, провідник опозиції в Україні Арсеній Яценюк, Міністер праці і соціяльного розвитку Джейсон Кенні, провідник офіційної опозиції і нової Демократичної партії Канади Томас Малкайр, провідник Ліберальної партії Канади Джастін Трюдо, депутат Провінційного парляменту Онтаріо Донна Кансфілд та Євген Чолій, президент Світового Конґресу Українців.

Під час церемонії відкриття міністер Дж. Кені подарував бандуру ансамблю „Золоті струни".

Церемонія відкриття завершилась врученням нагороди КУК „Молодий провідник" Христині Чолій, Данилові Корбабічеві, Божені Грицині та Андреа Кардашеві.

Другу половину вечора зайняв сеґмент „Українські дракони". Ця нова і довгоочікувана сесія поєднала філантропів громади з іноваційними громадськими проектами, які змагались за приз 60 тис. дол. Ведучим цього заходу був Віктор Маларек, старший репортер телепрограми „Fifth Estate" каналу CTV. У змаганні взяли участь як члени журі провідники відомих компаній Борис Хабурський, Ян Ігнатович, Джон Іванюра, Надя Яцик, Євген Мельник, Джеймс Темертей та інші. Українсько-канадське студентське об'єднання представило свій проєкт з наставництва для студентів. Хор „Веснівка" представив пропозицію щодо цифрового запису хорової музики, починаючи з 1,000 пісень „Веснівки". Оркестра „Lemon Bucket" представила пропозицію про турне виступів з українською та східньоевропейською музикою. „Українські дракони" обрали їх переможцями, з врученням їм грошових нагород.

Присутні слухали виступ музичного ансамблю „Зубрівка", комічні виступами Рона Кагута та Ігоря Бачинського

Наступного дня відбулися одночасні сесійні засідання, які обговорювали теми управління та розвитку громади.

Пленарне засідання розглянуло тему „Україна: через рік після парляментських виборів".

Конґрес отримав привітання від Президента України Віктора Януковича і заяву від колишнього Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко. Відбулась дискусія на теми евроінтеґрації України.

Бенкет увечорі, який вів Пол Міґус, відвідав Прем'єр-міністер Стівен Гарпер. Танцювальний колектив „Барвінок" під керівництвом Федора Даниляка супроводжував С. Гарпера і П. Ґрода до бенкетної зали і привітав їх хлібом і сіллю за українською традицією.

С. Гарпера представив голова Консультативної ради КУК Джеймс Темертей. Присутні мали нагоду бути свідками 25-хвилинної розмови з прем'єр-міністром, до якого Юрій Клюфас звернувся з численними запитаннями.

Євген Мельник, голова гокейного клюбу „Ottawa Senators", подякував С. Гарперові і подарував йому

комплект літературних творів, представлених до літературної нагороди ім. Тараса Шевченка.

Є. Мельник оголосив, що він купив і подарував копії книги С. Гарпера „Велика гра" всім делеґатам конґресу. Надходження від продажу книги підуть у Фонд сімей військовослужбовців.

Виступив з промовою Є. Чолій.

П. Ґрод вручив медалі Тараса Шевченка Василеві Балланові, Романові Борисові, д-рові Дарії Даревич, д-рові Юрієві Даревичеві, Галі Кучмій, Валентині Курилів, Ірені Мицак, Петрові Шостакові та Іроїді Винницькій.

Президент СКУ Є. Чолій вручив медалі св. Володимира Великого Дж. Темертеєві та сенаторові Рейнел Андрейчук.

Митрополит Л. Гуцуляк виголосив молитву, а Митрополит Ю. Каліщук благословив присутніх.

У неділю вранці делеґати взяли участь у поминальних заходах до 80-ої річниці Голодомору. Після Літуриї, яку відслужив о. Петро Ґаладза з Інституту східньохристиянських студій ім. Митрополита Андрея Шептицького, реквієм в пам'ять жертв Голодомору відслужив Митрополит Ю. Каліщук.

Подальша програма включала показ фільму Костянтина Бокана „Один з десяти мільйонів жертв", підготовленого науково-дослідним інститутом „Ucrainica".

Голова Національного комітету КУК з інформування про Голодомор Ірка Мицак представила оновлену інформацію про видання з питань геноциду.

Конґрес обрав керівників, Раду директорів і ревізійну комісію на наступні три роки. Членами виконавчого комітету обрані П. Ґрод, Рената Роман, Еміліян Єренюк, Андрея Копилець, Володимир Длуґош.

До Ради директорів обрані з провінційних рад: Альберти – Орися Луців-Андріович, Британської Колюмбії – Анатолій Сіяска, Манітоби – Оксана Бондарчук, Онтаріо – Стефан Андрусяк, Саскачевану – Славко Кіндрачук, з відділів КУК в Монреалі – Зоріяна Грицина-Лугова, Торонто – Маркіян Швец, а також представники ряду українських організацій.

Обрано Контрольну комісію, яку очолила Галина Головка.

П. Ґрода привів до присяги Є. Чолій.

КУК

АМЕРИКА І СВІТ

Москві мало своєї нафти

ТЕГРАН. – Тегран і Москва ведуть переговори з приводу обміну іранської нафти на російські товари. Мова йде про велику угоду, розмір якої складе приблизно 1.5 млрд. дол. на місяць. Укладання договору з Росією щодо постачань „чорного золота" дозволить Іранові істотно збільшити експорт нафти, незважаючи на західні санкції, завдяки яким вдалося отримати від Теграну попередню угоду про тимчасове припинення збагачення урану, яку багато країн назвали „історичною". Росія збирається закуповувати 500 тис. барелів іранської нафти на день в обмін на постачання великої кількости російського устаткування і товарів. Якщо бартер буде здійснено на оголошених умовах, то Росія стане найбільшим покупцем іранської нафти. В даний час головний її імпортер з Ірану – це Китай, який закуповує 425 тис. барелів на день. Імовірно, Росія перепродуватиме іранську нафту. *(„Дзеркало тижня")*

Кандидатів на президента не бракує

БРАТИСЛАВА. – 9 січня закінилася реєстрація кандидатів на пост президента Словаччини. Змагатися будуть 15 претендентів. Головним з них вважається теперішній Прем'єр-міністер Роберт Фіцо. Крім нього, шанси на перемогу має також колишній артист Мілан Княжко, який був одним з провідників „Оксамитової революції" 1989 року. Третім за популярністю є дисидент-антикомуніст Ян Чарноґурський. Перша тура виборів відбудеться 15 березня. *(„Дзеркало тижня")*

Ціною життя врятував школу

ІСЛЯМАБАД. – Пакистанського школяра Айтезаза Гасана висунуто, посмертно, на здобуття найвищої нагороди Пакистану за врятування своєї школи від терориста-смертника. 15-річний А. Гасан загинув 6 січня в селі Ібрагімзай, коли не дозволив увійти у шкільний будинок незнайомому чоловікові, який вів себе підозріло і щось приховував під одежею. Під час сутички бомба на тілі смертника вибухнула, загинули обидва. На момент вибуху у школі перебували 2,000 учнів. Усі вони могли загинути, якби не героїчний вчинок їхнього мужнього товариша. *(„Кореспондент")*

Не пощастило втекти з Росії

ПАРИЖ. – 11 січня французька поліція затримала саморобний пліт, на якому російський втікач Андрій Новоселов мав намір доплисти до Середземного моря, щоб через Еспанію дістатися до США і там попросити політичного притулку. Він мав з собою значний запас сухих плодів і горіхів. В Росії А. Новоселов працював журналістом і зазнав переслідувань від влади за свої політичні і релігійні переконання. *(„Кореспондент")*

Журналіста не пустили в Росію

МОСКВА. – 7 січня, саме в День Різдва Христового, російська влада повідомила, що колишньому кореспондентові газет „Файненшел Таймс" і „Вол-Стріт Джорнел" Дейвидові Сатерові заборонений в'їзд до Росії. Д. Сатер проживав в російській столиці з вересня минулого року. У грудні 2013 року він виїхав до Києва для висвітлення подій на Евромайдані в Києві і масових демонстрацій по всій країні, викликаних рішенням режиму Президента Віктора Януковича відмовитися від підписання Угоди про асоціяцію з Европейським союзом. Коли Д. Сатер звернувся в Посольство Російської Федерації у Києві з проханням про поновлення його візи, щоб повернутися до Москви, дипломат з російського посольства Олексій Грубий зачитав йому заяву, в якій йшлося, що „компетентні органи" визнали його присутність на території Російської Федерації „небажаною". Це перший від часів холодної війни випадок, коли Росія заборонила в"їзд для американського журналіста. Міжнародні експерти вважають, що цей крок може призвести до нового ускладнення взаємин між Москвою і Вашінґтоном напередодні зимової Олімпіяди в Сочі. *(„Голос Америки")*

Разом ми переможемо!

Якби те, що сьогодні діється на Майдані незалежности в Києві і на майданах майже усіх інших українських міст, спробувати зобразити не словами, а фарбами, то вистачило б цих двох – білої і чорної. Як найпромовистіших символів добра і зла. Ледве чи є у світі ще така країна, де ці дві сили перебувають у безперервному протистоянні, і також ледве чи є інша така країна, де зло іде від перемоги до перемоги – згадаймо трагічне для України XX ст. – і вже мовбито близьке до остаточного тріюмфу, – а по якомусь часі виявляється, знов і знов, що ні, що темрява тільки здається всесильною, що скільки б зло не витоптувало довкола себе святу землю, зелена трава життя неминуче підніметься, відігріта і відживлена незнищенним сонцем Божої правди.

Сьогоднішня українська реальність знову звелася до біло-чорного контрасту. Знову свободі і незалежності нашого народу загрожує смертельна небезпека. Завойовницька Москва, хоч саме ледве дихає під тягарами історичних гріхів, в черговий раз випустила імперські пазурі. Але, на щастя, є дві добрі обставини: українське суспільство, як це перед усім світом свідчить Евромайдан, чітко усвідомлює небезпеку. Друга оптимістична обставина – що у ці дні боротьби за правду і справедливість наш національний світ вже не ділиться на Україну і світове українство. Це єдиний духовний організм, і продукує він ту світлу енерґетику, котру ніяка темрява, ніякий режим не переможе.

Для прикладу – перегляньмо попередні числа нашої „Свободи“, починаючи від листопада минулого року, – у кожному з них знаходимо вістки з наших місцевих українських громад, де відбуваються протести проти безвиглядного режиму „реґіоналів“ в Україні і віча на підтримку евромайданів. Немає жодної громадсько-політичної, церковної, молодіжної, культурно-освітньої, мистецької організації, яка б не висловила свого схвалення проґресивно-революційним процесам в Україні. Також тривають грошові збірки для Евромайдану в Києві, оскільки багатотисячна людська маса, та ще й в умовах зими, потребує багато чого вкрай необхідного, зокрема теплого одягу, теплої їжі.

Не менш важлива діяльність українських громад у США та в усіх інших країнах Заходу, спрямована на взаєморозуміння з урядами тих країн і їхніми провідними політиками щодо ситуації в Україні і вироблення ними відповідної політичної лінії. Понад 100 тис. підписів під петицією, поданою до Білого Дому з закликом застосувати санкції до злочиного українського чиновництва не можуть не мати того результату, на який ми розраховуємо. Перші досягнення на цьому конті – продуктивна зустрічі чільних представників української громади у Ню-Джерзі 2 січня з Сенатором Робертом Менендезом, головою Комісії зовнішніх взаємин, та у Білому Домі 3 січня, а також ухвалена Сенатом США 7 січня резолюція, чітко спрямована на підтримку масового і принципово мирного виступу українського суспільства за своє право визначати внутрішню і зовнішню політику рідної країни.

Діяспорний досвід є надзвичайно важливий для сьогоднішньої України, де антинародне і антиукраїнське зло пробує роз’єднати протестні майдани за партійною, мовно-етнічною чи ще якоюсь ознакою. Україна, яка нині бореться за виживання і за свою щасливішу долю, не переможе на шляху міжпартійної гризні і шарпанини. Шлях до тієї перемоги, після котрої вже можна буде не боятися ні зловживання владою „своїм“ режимом, ні рецидивів московського великодержавного шовінізму, пролягає виключно через зріле громадянське суспільство, яке піднесе Україну на цілком новий, набагато вищий рівень життєдіяльности. Власне кажучи: Евромайдан в українській столиці започаткував абсолютно нову сторінку української історії. Маємо велику підставу повторювати з новою силою і новою вірою: „Слава Україні!“

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“	
Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

США і Британія знали правду про катинський злочин, але мовчали?

Юрій Савицький

ВАРШАВА. – У польській столиці оприлюднили сенсаційний документ часів Другої світової війни. Минулого року його виявили в американському архіві. Згідно з цим документом, США та Велика Британія знали подробиці масових розстрілів польських офіцерів у Катині вже у 1940-ві роки, проте замовчували відомі їм факти. Чому Вашінґтон і Лондон доволі довго приховували наявні у них документи, що проливають світло на таємницю катинського злочину? Таке питання було ляйтмотивом прес-конференції з участю Боґдана Здроєвського, польського міністра культури.

Меморіял жертвам Катині в Джерзі Сиґі, Ню-Джерзі. (Фото: Валлі Ґлобець)

Кристина Пюрковська, американська дослідниця польського походження, багато років займається вивченням катинського злочину. Вона представила у Варшаві протокол допиту офіцера Джона Ван Вліета, зроблений у травні 1945 року в Парижі.

Американець під присягою розповів про те, що бачив у Катині. Цей полонений німцями офіцер був свідком ексгумації, яку гітлерівці проводили в Катині навесні 1943 року. Його свідчення однозначно заперечували радянську пропаґанду, яка твердила, що катинський злочин вчинений руками німців. С. Пюрковська пояснює, що в 1943 році гітлерівці навмисне привезли у Катинь вісім полонених американців та англійців, щоб переварити таким чином антинімецьку коаліцію.

Хто був зацікавлений у приховуванні правди? К. Пюрковська каже, що важливі для поляків англомовні документи, які стосуються катинського злочину, впродовж десятиліть були, а то й залишаються засекреченими. Дослідниця звертає увагу на те, що в протоколі допиту Дж. Вліета згадані прізвища англійських офіцерів, які разом з ним були свідками німецької ексгумації в Катині. За словами історика, прізвища цих офіцерів, а також їхні свідчення у повоєнні роки чомусь засекретили.

К. Пюрковську доповнює Б. Здроєвський, польський міністер культури. Він звертає увагу на те, що у США перші документи, які проливали світло на катинський злочин, були розсекречені 40 років тому.

„Відтоді ми з великими труднощами намагаємося зорієнтуватися в цих архівах, які розпорошені. Приклад, який ми сьогодні навели, вже тому цікавий, що з чотирьох примірників показів свідків доступний тільки один, натомість три інші в різних місцях цілком свідомо засекречені. Мене це не тільки обурює, але й лякає. Виявляється, що у 1950-1952 роках, тобто в кінці епохи сталінізму, в період холодної війни, були приховані докази катинського злочину в таких державах, як, наприклад, Велика Британія“, – сказав Б. Здроєвський.

У свою чергу, Анджей Кунерт, голова польської Ради охорони пам’яті боротьби та мучеництва, ставить риторичне запитання. „Хто був найбільше зацікавлений у тому, щоб приховувати такого типу інформацію та документи? Чому найвища влада США та Великої Британії, яка вже в 1943 році знала про катинський злочин, вирішила, що цю справу потрібно класифікувати як „топ-секрет“? Хто був зацікавлений у тому, щоб приховувати ці документи навіть під час холодної війни, коли конфлікт між вільним світом та Радянським Союзом набув уже доволі гострих форм?“ – зауважив А. Кунерт.

Міністер Б. Здроєвський говорить, що таємниці – це так би мовити прокляття катинської справи. Він заявляє, що Польща не погодиться на припинення розслідування, допоки не будуть оприлюднені всі важливі документи, які стосуються цього московського злочину. „Ми не дамо згоди на жодний компроміс щодо знань про катинський злочин, – запевнив міністер. – Ми не погодимося на виправдання навмисних чи ненавмисних спроб приховати правду про цей злочин. Польська держава не погодиться на те, щоб справу закрили, перш ніж буде оприлюднена важлива з точки зору польських державних інтересів інформація, про яку потрібно повідомити громадську думку“.

Історик К. Пюрковська відзначила, що Велика Британія дотепер ускладнює дослідникам доступ до матеріялів, які стосуються катинського злочину. Вона закликала офіційний Лондон повністю розсекретити архіви, де знаходяться катинські документи, як це вже зробили у США.

Радіо „Свобода“

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Свята в Українському Селі

Ось вже чотири роки, як в місті Пармі, Огайо, з'явилося Українське Село. Ним стала головна вулиця Парми, State Road, де є українські церкви, українські школи та багато українських установ. Уряд Парми, високо оцінивши внесок української громади в життя Клівленду, подарував їй ділянку землі для створення „Парку української спадщини".

Ініціятором створення Українського Села став один з нащадків перших еміґрантів – настоятель катедрального Українського православного собору св. Володимира о. Іван Наконечний, який дотримується українських традицій, дуже добре володіє українською мовою, багато разів бував в Україні. Вулиця біля собору названа іменем св. Володимира Великого.

Ми дуже вдячні о. І. Наконечному та о. Михайлові Гонтарукові, які завжди надають нам приміщення для засідань Комітету Українського Села, беруть активну участь у всіх наших великих і малих справах.

Вже четвертий рік відбувається ва Українському Селі парада – від кредитівки „Самопоміч " до Українського католицького собору св. Йосафата. Учасниками паради є українські громадські організації, українські школи, духові оркестри чотирьох пармських середніх шкіл, члени українських парафій, численні українські підприємства. Також усе більше американців бере участь у наших парадах.

Особливо гарні паради, присвячені роковинам відновлення Незалежности України. Можна сказати, що це паради українських вишивок. Навіть міський голова Парми завжди вдягає вишиванку.

Українське Село в Пармі згуртовує молодь. Наш Комітет переважно складається з молоді, яка дуже активна і винахідлива.

Минулі роки керував парадою Біл Качмарик, а цього року – Ліза Шийка та Андрея Якубович. Приймали параду голова Комітету Українського Села Роман Федьків та Зоряна Зобнів, з участю Капелі бандуристів на чолі з маестром Олегом Махлаєм.

Паради щоразу приводить до нас нових людей, в яких прокидається українське самоусвідомлення, як, наприклад, у Раймонда Сирохмана, що завдяки нашим парадам відчув себе українцем, з гордістю носить вишивані сорочки, вивчає українську мову і вже двічі відвідав Україну, звідки привіз синьо-жовтий прапор.

Так само Бог прислав нашій громаді Оленку Тарнавську – з родини генерала Мирона Тарнавського.

Цього року Парма і Львів стали містами-побратимами. Ініціяторами цього були Андрій Футей, Р. Федьків та о. І. Наконечний. Комітет Українського Села організував діже успішні Різдвяні Коляди у січні 2013 року, нову Різдвяну Коляду ми матли 12 січня, на цей раз в Українському православному соборі св. Володимира, Українська Православна Ліґа якого запросила всіх на каву та солодке після концерту.

На засідання Комітету Українського Села дружно приходять представники усіх поколінь американських українців, що згуртовує нас усіх, бо за нами всіма стоїть одна і та сама мати Україна, яку ми любимо понад усе.

Христина Чабан,
член Комітету
Українського Села у Пармі,
Огайо.

Огляд листів: закордонні українці засудили дії В. Януковича

До редакції „Свободи" продовжують надходити заяви та листи українських громадських організацій, у яких висловлено незгоду з діями уряду Віктора Януковича.

20 грудня 2013 року **Конґрес Українців Канади** (КУК) засудив підписані в Москві В. Януковичем та Володимиром Путіним угоди, які ставлять Україну цілковито під вплив Росії у економічній, політичній і культурній сферах. В той час, як аналітики і політики обговорюють лише оголошену Росією позичку на суму 15 млрд. дол. та зниження ціни на газ, справжнім питанням є те, чим саме Україна жертвує взамін. У заяві КУК сказано: „Продавши Росії економічне майбутнє України, Президент України поступився чи не найважливішою цінністю України – її ідентичністю. Підписавши плян українсько-російських заходів щодо спільного святкування 200-ліття від дня народження Тарас Шевченка у 2014 році, В. Янукович віддав найбільш наглядний символ української національної самобутності на милість Росії. Т. Шевченко був захисником свободи та самобутності мови та культури України, за що він був безперервно переслідуваний імперською царською державою, символи якої Президент Росії В. Путін у великій мірі відновив поряд з символами тоталітаризму радянської держави".

27 грудня 2013 року **Світова Федерація Українських Жіночих Організацій** (СФУЖО) висловила своє глибоке обурення випадком брутального побиття журналістки Тетяни Чорновол. У заяві СФУЖО, яку підписали голова Орися Сушко і секретар Олександра Фарима, говориться: „Залякування журналістів та активістів є несумісним з принципами демократії. В культурному демократичному світі, якщо існують розбіжності в ідеях чи поглядах, це вирішується дискусією, а не брутальним побиттям. СФУЖО закликає складові організації звертатися до урядів в країнах поселення з проханням відреаґувати на порушення демократичних прав в Україні".

Обурення діями Президента України Віктора Януковича та його уряду висловило у своїй заяві **Об'єднання жінок оборони чотирьох свобод України** з Чикаґо. Заяву підписали голова Христя Верещак та секретар Марійка Крутяк. „Україна має право бути в колі вільних народів", – стверджується у заяві.

Різдвяні подарунки сиротам

Миргородська літературно-видавнича студія „Ганнуся", що діє на базі діяспорної бібліотеки ім. Галини Король, вже багато років опікується дітьми інвалідами та сиротами. Ця опіка має різноманітні форми – ведення гуртків, забезпечення дітей харчами, одягом, проведення „солодких столів" та тематичних розважальних програм до дня св. Миколая, Різдва та інших свят.

Ми видали книжечку поезій 13-річного хлопчика-інваліда Миколи Мельничука „Зорецвіти", який чудово описав у своєму вірші свято Різдва:

Я вийшов в ніч,
і глянув в Небеса…
Й побачив квітучі зорі
І місяць недоспілий…
Мене гукали Божі очі
Та усмішка Його..
І я ступив в небесний сад
Попав на свято Божого Різдва…

Саме до Різдва з Чикаґо надійшли гостинці від відомої мисткині і щирої добродійки Олександри Дяченко-Кочман – молодіжний одяг, зошити й учнівські приладдя, солодощі. Діти передають глибоку вдячність добродійці. Подарунки отримали Ольга Чучка, Таня Тумарєва, Наталя Пустова, Валя Лакатош, Наталя Бауер, Наталя Галушко, Юля Шапошник , Марина Момот. Цей список продовжиться, бо не всі ще гостинці роздано.

Раїса Носенко,
секретар селищної Ради,
Ромодан,
Полтавська область

Треба підтримати ініціятиву

Звертаюся до читачів „Свободи" від імені ініціятиви hromadske.tv. Мене звати Данило Яневський, я журналіст та історик. 22 листопада 2013 року в Україні через інтернет почало мовлення hromadske.tv – громадянська ініціятива журналістів зі створення українського громадського медіа, яке базується на засадничих принципах об'єктивної та збалансованої журналістики, є незалежним від впливів державної влади, політичних партій та підприємців. Ми маємо майже 100 тис. передплатників на каналі YouTube, понад 11 млн. унікальних переглядів з понад 100 країн світу.

Наразі глядачі hromadske.tv з цих країн звертаються до нас з проханням подавати в етері інформації про життя українських громад за кордоном, їхню думку про актуальні події не тільки в самій Україні, але і в країнах поселень. Це матиме наслідком об'єднання на нашій базі існуючих в світі громадських україномовних ресурсів в ґльобальну громадську інформаційну мережу, яка стане сполучною ланкою між українськими громадськими та організаціями у всьому світі.

На цей момент інформації вже погодилися надавати 40 добровольців з 23 країн світу. Якщо ви вважаєте за можливе та потрібне долучитися до здійснення цього громадського проєкту, тобто надавати нам інформації про діяльність українських громад у ваших країнах, прошу надіслати на поштову скриньку dyanevsky@gmail.com прізвище, ім'я контактної особи, її електронну адресу та інші контакти, фотографію та будь-які відомості, які б ця особа вважала за можливе зробити загальнодоступними. Це необхідно для того, аби наші глядачі були переконані в тому, що інформації подаються реальними людьми, а не є штучно створеними в нашій редакції.

Данило Яневський,
член редакційної ради hromadske.tv
Чикаґо

Мистці підтримали Майдан

Евромайдани у Києві та інших містах України підтримали люди мистецтва, тобто артисти, що з перших днів стоять разом з народом на Майдані і свій талант присвятили героям, тим, що обстоюють право України бути в Европі. Підтримка Майдану артистами, письменниками і мистцями має не тільки високе патріотичне, але й морально-етичне значення.

На жаль, цього не хочуть розуміти деякі „народні" артисти, обвішані титулами і нагородами. Їх на Майдані не було і немає. Очевидно і не буде. Майдан виявив їхню безхребетність. І сьогодні вони перетворилися на блазнів від мистецтва.

Захоплення несхитною діяльністю Руслани Лижичко, її самовідданістю і самопожертвою в ім'я правди, є вражаючим. Довгі дні і ночі Руслана підтримує молодь Майдану силою свого духу, своїм голосом і високим національним патосом.

З народом в непростий для нації час були Ада Роговцева, Богдан Бенюк, Славко Вакарчук, Павло Табаков, Марічка Бурмака, Тарас Петриненко, Анжеліка Рудницька, Сашко Положинський, Ляпіс Трубецкой, Тетяна Гаврилюк, Ірена Карпа, Лесь Подерев'янсьський і багато інших. Вони були і є з народом.

Десятки вокально-інструментальних ансамблів, творчих колективів виконали і надалі виконують свою місію, виступаючи на Майдані. І всі вони разом, як і співаки так і актори, заслужили всенародну шану та любов свого народу, як на заході так і на сході України, адже Майдан не ділить присутніх за національною чи мовною ознакою: тут стоять україномовні і російськомовні громадяни, стоять українці, росіяни, евреї, татари, поляки та представники інших народів України.

Байдуже ставлення до загальнонаціональних подій з боку відомих співаків чи артистів, очевидно, викликане особистим боягузтвом або ж притупленим національним інстинктом. Це якраз на руку доморощеним українофобам, що є противниками европейського вектора України. Не хочеться нашим володарям сцени приписувати малоросійство і манкрутизм, комплекс меншовартості і боягузтва, але їхні дії до цього спонукують.

Ігор Федик,
Львів

Повідомлення в справі виборів делеґатів у Відділах УНСоюзу, які мають менше, як 65 повноправних членів

Згідно з постановами статуту, Відділ, який має менше як 65 повноправних членів, тобто членів, яких вкладки у даному Відділі включають вкладки до Братського Фонду УНС, може об'єднатися з іншим Відділом, який також має менше як 65 таких членів, щоб в такий спосіб набути право на спільне представництво на Конвенції. Коли обидва так об'єднані Відділи матимуть разом 65 членів, вони зможуть вибрати одного делеґата.

Відділи, які бажають об'єднатися для спільного вибору делеґата та його заступника, повинні винести на своїх зборах такі ухвали, а після договорення з собою, перевести вибори.

Якщо ці два Відділи не договоряться інакше, то той Відділ, що має більше число членів, буде управнений вибрати делеґата, а Відділ з меншим числом членів – заступника.

Відділи, які договорилися про об'єднання з метою спільного вибору делеґата та його наступника, повинні про це негайно повідомити на письмі Рекордовий Відділ Головної Канцелярії УНСоюзу, який вишле їм друки повновластей для виповнення.

Для вможливлення спільного порозуміння між Відділами, які мають менше як 65 повноправних членів, подаємо на стор. 8-9 список цих Відділів з числом повноправних членів та прізвищами і адресами Відділових секретарів, як і числами телефонів, якщо їх маємо.

BR. Nº	Nº of Mem.	NAME AND ADDRESS OF SECRETARY
007	56	**WILLIAM J. SLOVIK** 47 W BLAINE ST MCADOO PA 18237 570-929-2963
008	64	**OKSANA STANISLAVCHUK-MALA** 343 EASTERN CLOSE YORK TOWN HEIGHTS NY 10598-4921 914-434-1445
012	11	**EUGENE GULYCZ** 226 PROSPECT ST APT 104 WETHERSFIELD CT 06109 860-721-0881
017	13	**PETER BYLEN** 6510 VIKING AVE PORTAGE IN 46368-3895 219-764-3922
027	58	**CHRISTINE BRODYN** 187 HENSHAW AVE. SPRINGFIELD NJ 07081 973-376-1347
028	10	**OLHA DUB** 7925 AIRLINE DR. HOUSTON TX 77037 281-820-6132
056	13	**PETE KOHUT SR.** 11 BEE HAVEN DR WHEELING WV 26003 304-242-4732
057	17	**MICHAEL SAWKIW** 18 BERKLEY AVE COHOES NY 12047 518-237-4700
082	41	**OLGA MARUSZCZAK** 7420 ROBINDALE DEARBORN HTS MI 48127 313-274-3807
086	21	**NADIA DEMCZUR** 152 ST. PAUL'S AVENUE JERSEY CITY NJ 07306 201-216-1788
113	37	**GEORGE CUNNINGHAM** 601 BEECH ST DERRY PA 15627 724-694-2170

BR. Nº	Nº of Mem.	NAME AND ADDRESS OF SECRETARY
121	11	**HELEN HEIM** 7328 COLEMAN MILLS RD. ROME NY 13440 315-339-2823
133	42	**MICHAEL W BOHDAN** 5 WADE AVE CRANFORD NJ 07016 908-247-5841
134	32	**IOURI LAZIRKO** 5 BRANNON CT. CLIFTON NJ 07013 973-881-1291
137	47	**KATHERINE SARGENT** 2330 PARK AVE EASTON, PA 18045-2811 610-252-3289
139	17	**PETRO PYTEL** 8920 371ST AVE TWIN LAKES WI 53181-0535 262-877-3539
142	28	**RODNEY S. GODFREY** 188 LAKE AVE COLONIA NJ 07067 732-381-1212
153	35	**JURIJ DANYLIW** 146 ALBEMARLE DR BLUE BELL PA 19422-1128 215-646-3115
162	14	**GEORGE B. FEDORIJCZUK** 3520 SUSSEX LANE PHILADELPHIA PA 19114 215-632-8560
184	56	**ANDREW W. LASTOWECKY** 210 CLINTON AVE APT.#5C BROOKLYN, NY 11205-3428 212-475-1547
206	62	**IRENE V. SARACHMON** P.O.BOX 1044 WOONSOCKET RI 02895-3564 401-766-3669
226	9	**MARKO ZAWADOWYCH** 1163 STEELER ST DENVER CO 80206 303-355-2940
233	28	**JULIA KRYSCHTAL** 1017 WEST RIVER RD ELYRIA OH 44035 440-277-8440
241	13	**JANET BARDELL** 544 WINTER ST. WOONSOCKET RI 02895-1176 401-769-7132
247	26	**LUBOMIRA SZEREMETA** 120 CHERRY LANE NEW CASTLE DE 19720 302-652-8104
253	14	**PETER HAWRYLCIW** 23 KAREN DRIVE LUDLOW MA 01056 413-589-0056
254	34	**ADAM PLATOSZ** 37 OLIVE ST NEW BRITAIN CT 06051 860-225-9258
257	15	**ZORYANA NATALYA KESKE** 5124 PENFIELD AVE WOODLAND HILLS, CA 91364 818-339-2184
267	21	**GLORIA TOLOPKA** 293 W.5TH STREET DEER PARK NY 11729 631-667-6483

BR. Nº	Nº of Mem.	NAME AND ADDRESS OF SECRETARY
287	47	**DANA A. SZYMCZYK** 775 BREWERS BRIDGE RD APT 23C JACKSON NJ 08527-1938
291	35	**VERA NAPORA** 3926 BROOKLYN AVE. CLEVELAND OH 44109 216-749-7851
320	46	**PAUL G. FENCHAK** 7422 BROOKWOOD AVE. BALTIMORE MD 21236 410-668-4325
325	52	**BARBARA CHUPA** 240 E. 6TH STREET NEW YORK NY 10003 212-674-5340
327	46	**BOHDAN PODOLIUK** 31 TEXAS ST HICKSVILLE NY 11801-2524 516-433-9381
341	10	**ANNA PETRICHYN** 2409 MEIGHEN RD. WINDSOR ON, CANADA N8W 4C2 519-948-1127
345	31	**ALEXANDER POLETZ** 3520 EDWARDS ST N E ST ANTHONY MN 55418 612-781-8204
353	30	**OSYP RINNYK** 71 VAN LIEW AVENUE MILLTOWN NJ 08850 732-545-9171
356	8	**OLEKSA PRODYWUS** 908 AVERY ROAD BELLEVUE NE 68123-4001 402-292-2551
362	39	**FEDIR PETRYK** 1800 GRIEB AVENUE LEVITTOWN PA 19055 215-946-3962
379	56	**MYRON LUSZCZAK** 215 S. FOREST AVE PALATINE IL 60074-6318 847-359-0467
385	29	**JULIAN PISHKO** 610 2ND ST N E MINNEAPOLIS MN 55413 612-702-2505
387	16	**IRENE OLIYNYK** 103 BIRCH STREET WILLIMANTIC CT 06226 860-423-3815
399	56	**ANDRIJ SKYBA** 4575 N.NAGLE AVE. HARWOOD HEIGHTS, IL 60706 708-867-7762
401	47	**STEPHAN CHORNEY** 22 ARROWSMITH AVE TORONTO ON, CANADA M6M 2W7 416-247-9618
402	38	**ANNA BURIJ** 16 KEYWELL COURT TORONTO ON, CANADA M8Y 1S7 416-251-2776
407	37	**TATIANA MISKIV** 636 RUNNYMEDE ROAD TORONTO ON, CANADA M6S 3A2 416-767-0628
412	41	**EMILIA SMAL** 105-16 DIXIE RD. ST. CATHERINE'S ON, CANADA L2N 7N5 905-646-8158
414	54	**GLORIA HORBATY** 3 PEQUOT RD

BR. №	№ of Mem.	NAME AND ADDRESS OF SECRETARY
		WALLINGFORD CT 06492 203-269-5909
423	12	**VERA GOJEWYCZ** 2147 YALE CIRCLE HOFFMAN ESTATES IL 60192 224-535-9117
432	51	**OLGA SVYSTOUN** 5 PLATINUM AVE RICHMOND HILL ON L4E 5E2 647-274-0642
441	12	**SUSAN SOLDAN** 190 WOLVERINE CRESC THUNDER BAY ON, P7C 5Z1 CANADA 807-475-4550
444	39	**ALBERT KACHKOWSKI** 126 SIMON FRASER CRESCENT SASKATOON SK, S7H 3T1 CANADA 306-374-7675
450	58	**MOTRIA M. MILANYTCH** 529 W. 111TH STREET, APT #51 NEW YORK NY 10025 212-749-1664
465	59	**EUGENE OSIDACZ** 6 OLD FOREST ROAD KIRKLAND, QUEBEC, H9J 2Z8 CANADA 514-695-0924
466	31	**ANNA KRUTYHOLOWA** 21 ALICE STREET BRANTFORD ON, N3R 1Y1 CANADA 519-756-5825
473	39	**SERGUEI DJOULA** 4740 LACOMBE MONTREAL, QC, H3W 1R3 CANADA 514-804-3686
484	31	**NATALIE CHOLAWKA** 709 JAMES ST. UTICA NY 13501 315-724-3584
488	6	**VICTOR SZWEZ** 5818 W CIELO GRANDE GLENDALE AZ 85310 623-516-9812
489	28	**HALYNA KOLESSA** 100 MONTGOMERY ST APT 23-H JERSEY CITY NJ 07302 201-200-1915
498	14	**LIDA HEWRYK** 11440-37A AVENUE EDMONTON AB, T6J 0J5 CANADA 780-435-1533
500	7	**MYROSLAV HLADYSHEVSKY** 10 MARLOWE PL N E CALGARY AB, T2E 5P8 CANADA 403-277-3830

Проголошення...

(Закінчення зі стор. 1)

можуть бути вибраними делеґатами чи їх заступниками особи, які коли-небудь неоправдано або злосливо внесли або причинилися до внесення будь-якої судової скарги, акції або процесу проти УНСоюзу у власному імені або в імені будь-якого іншого члена.

Кожний правно існуючий Відділ УНСоюзу, що має 65 або більше членів, які платять в тому Відділі вкладки до Братського Фонду УНСоюзу, є управнений до заступництва і голосування в усіх справах, які будуть порушувати на Конвенції, а саме: Відділи, що мають від 65 до 129 членів включно, вибирають одного делеґата; Відділи, що мають від 130 до 194 членів включно, вибирають двох делеґатів; Відділи, що мають від 195 до 259 членів включно, вибирають трьох делеґатів; Відділи, що мають 260 і більше членів, вибирають чотирьох делеґатів. Кожний делеґат є управнений до одного голосу. Жодний Відділ не може бути управнений до більше, як чотирьох делеґатів.

Відділ, який має менше, як 65 членів, щоб здобути представництво на Конвенції, може об'єднатися з іншим Відділом, який також має менше, як 65 членів, і коли обидва такі об'єднані Відділи матимуть 65 або більше членів, які платять у цих Відділах вкладки до Братського Фонду УНС, тоді вони будуть управнені до вибору одного делеґата. Якщо ці Відділи не умовляться добровільно інакше, Відділ з більшим числом членів буде управнений вибрати делеґата, а Відділ з меншим числом членів – заступника.

Повновласті делеґатів і їх заступників мають бути прислані до Головної канцелярії УНСоюзу, впродовж 10 днів по виборі делеґатів, але не пізніше, як за 60 днів перед Конвенцією.

17 січня 2014 року

Екзекутивний комітет УНСоюзу:

Стефан Качарай, президент
Михайло Козюпа, 1-ий заступник президента
Евген Осціславський, 2-ий заступник президента
Мирон Ґрох, директор на Канаду
Христина Є. Козак, головний секретар
Рома Лісович, скарбник

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Храмове свято відзначив осередок св. Андрія

Віра Боднарук

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – Українська громада відзначила храмове свято в Осередку ім. св. Андрія 15 грудня 2013 року. Після Богослуження в українських церквах на святковий обід прибули члени осередку з родинами та гості. Після теплого привітання голови осередку Віктора Лісничого о. протоєрей Іван Фатенко благословив трапезу.

Ведуча Віра Боднарук подякувала добродійці Анастасії Фатенко та Марусі Чорній, Анні Наливайко та Ірині Джонсон за обід. Програма почалася переказом про народні звичаї, пов'язані з святом св. Андрія. Про ворожіння розповіла Леся Попель.

Продовжуючи тему ворожіння та любови, гурт „Соловейки Осередку" – Марія Бойдуй, Галя Лісничa, Марія Никитин, Анна Наливайко та В. Боднарук виконали пісні „Мені ворожка ворожила", „Айстри білі", „Час рікою пливе" та „Де згода в сімействі" (слова останньої пісні – Ганни Черінь). Супроводжував їм на акордеоні Володимир Шпічка.

Усіх присутні заспівали разом кілька пісень.

Співають „Соловейки Осередку". (Фото: Богдан Боднарук)

Українська громада Норт-Порту підтримує Евромайдан. (Фото: Богдан Боднарук)

В. Боднарук розповіла про громадське життя в Осередку, де мають свої домівки Українські Американські Ветерани, 56-ий Відділ Союзу Українок Америки та Український-Американський Клюб. Діє бібліотека ім. Сенатора Павла Юзика.

Щоб допомогти протестуючим на Майдані, були виготовлені листи до американських сенаторів та конґресменів з проханням допомогти українському народові позбутися корумпованого проводу і запобігти покарання демонструючих. Присутні підписували ці листи та складали пожертви для Евромайдану. На екрані було показано панораму протесту на Майдані в Києві.

Успіх свята св. Андрія забезпечили Г. і Віктор Лісничі, Дарія і Евген Томашоські, Клара та В. Шпічки, М. Никитин, В. і Богдан Боднаруки, Марія та Микола Компанійці, Нуся Мацілінська.

Веселі свята в українських громадах

До „Свободи" надійшли численні повідомлення про відзначення в Україні і діяспорі зимових свят – Різдва та зустрічі з св. Миколаєм. Окремі з них вміщено на цій сторінці.

НЮ-ЙОРК

Ксеня Ференцевич

НЮ-ЙОРК – Учні Школи українознавства Об'єднання українців Америки „Самопоміч" привітали різдвяну пору святковим концертом 14 грудня 2013 року у переповненій залі Академії св. Юра.

Відкрив концерт привітальним словом директор школи Іван Макар. На вияві солідарности з Евромайданом у Києві він засвітив різдвяну ялинку і присвятив шкільний концерт всім в Україні, хто виступає за людську гідність, свободу від корупції і ближчі зв'язки з Европою. Звернувши увагу на світильник, який представляв Вифлеємський вогонь, І. Макар сказав: „Нехай цей вогонь зігріває наших братів і сестер на Майдані".

Святкову програму вела вчителька Валентина Глушак. Відкрили концерт учні 6-ої і 7-ої кляс різдвяним вітанням. Учні молодших кляс виступили з колядками, віршами про Різдво і св. Миколая. Диригувала вчителька співу Еля Романишин, а на фортепіяні грала д-р Марта Мачай.

У другій половині програми учні старших кляс зворушили публіку виконанням Вертепу. Концерт завершився виступом шкільного хору під проводом Е. Романишин.

Протягом концерту батьківський комітет під керівництвом Ярини Глум пропонував присутнім смачне печиво і солодке. Член комітету Катя Наливайко організувала благодійну льотерію на користь школи. Переможці отримали кошики-виграшки, а всім школярам подаровано солодощі.

Школярі колядують у залі Академії св. Юра. (Фото: Тарас Ференцевич)

ОДЕСА

Сергій Горицвіт

На народному святі українських колядок у виступили близько 20 аматорських фолкльорних, співочих і танцювальних колективів, зокрема Молодіжна паланка Чорноморського округу Запорозького козацтва.

Перше в Україні та Европі містечко з тістечкових будиночків постало на Пушкінській вулиці. На ньому було понад 20 шедеврів з тістечок, карамелі та шоколаду. Усі будиночки мали господарів, коней, домашніх тварин, сніговиків. Містечко діяло до 10 січня.

А на площі біля Народної церкви фонд „Добрий самарянин" вибудував реконструкцію Вифлеєму. У цьому містечку в костюмах різдвяних героїв зустрічали гостей 120 добровольців, які знайомили відвідувачів з історією Різдва.

Містечко з тістечкових будиночків в Одесі. (Фото: Сергій Горицвіт)

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі

Левко Хмельковський

В Українському культурному центрі при Консисторії Української Православної Церкви в США 21 грудня 2013 року відбулась зустріч з св. Миколаєм учнів та вчителів Школи українознавства.

Присутніх привітала директор школи Галина Маринець, оо. Юрій Сівко та Василь Пасакас промовили молитви.

Звучали пісні, діти показали різдвяну сценку. Цікавою була музична сцена, під час якої діти написали листи до св. Миколая. Аж потім прийшов і він сам.

Святкову програму підготували Галина Маринець, Ярослава Данищук, Оксана Наливайко, Соломія Тимчишин.

Приємною подією було вручення школі грошових дарунків, з якими прийшли на свято представник Української Федеральної Кредитової Спілки Зенон Галькович і директор компанії „Міст" Наталія Брандафі.

Учасники зустрічі з св. Миколаєм у Савт-Бавнд-Бруку. (Фото: Левко Хмельковський)

ЧЕРКАСИ

Олександер Костирко

7 січня під час свята всі охочі мали можливість скуштувати на головній площі міста велетенський торт у вигляді мапи Черкаської області. Загальна площа торта становила близько 12 квадратних метрів, а вагою він був понад 200 кілограмів. Над виготовленням тору працювали близько двох діб 10 кондитерів.

На фестивалі „Багата кутя" організатори підготували близько 600 літрів солодкої куті та узвару. Крім пшениці, меду, родзинок, до куті додавали курагу та халву. Загалом було близько 600 літрів запашної куті та стільки ж узвару.

На площі відбулися фестиваль вертепів, парада колядників, програми для дітей та молоді.

Велетенський торт у вигляді мапи Черкаської области. (Фото: Олександер Костирко)

ТЕРНОПІЛЬ

Ярослава Штокало-Пархомчук

Благодійна організація „Українська родина", яка підтримує сиріт та дітей з соціяльно незахищених сімей, влаштувала 19 грудня 2013 року свято св. Миколая. На святі зібралися понад 100 дітей з Тернополя, Козівського, Підгаецького й Теребовлянського районів.

Заля квітувала вишиванками, віночками, розмаїтими стрічками. Хлопчики й дівчатка раділи гостинцям від св. Миколая, який прийшов з двома великими мішками подарунків. Діти дякували за подарунки св. Миколаєві, а їхні матері та бабусі голові „Української родини" Ірині Найдух. Члени „Української родини" також разом прийшли на тернопільський Евромайдан, привітали мітинґувальників та почастували солодощами від св. Миколая.

Учасники свята у благодійній організації „Українська родина".

Зимова місійна група відвідала сиротинець

ЗНАМ’ЯНКА, Кіровоградська область. – Протягом останніх трьох років гості з Української Православної Церкви в США у день св. Миколая відвідують сиротинець для надання допомоги дітям з найвищим рівнем фізичних та розумових відхилень.

Цього року місійна група зібралася у Свято-Софіївській семінарії. До неї увійшли о. Іван Галущак та паніматка Анна Галущак з парафії св. Володимира в Пітсбурґу, Пенсильванія, Оля Лисківська з катедри Покрови Пресвятої Богородиці в Савтфілді, Мишиґен, Йосип Трухан з катедри Покрови Пресвятої Богородиці в Алентавні, Пенсильванія, Владика Даниїл. Місійна група прилетіла на летовище „Бориспіль“ 22 грудня 2013 року.

Місійна група подорожувала з особливим подарунком для дітей – Різдвяною виставою у виконанні Кіровоградського обласного театру ім. Марка Кропивницького, який протягом останніх трьох років у співпраці з працівниками сиротинця зимовою програмою розважає близько 120 дітей-сиріт.

Українська Православна Церква США взяла на роботу в сиротинці 15 додаткових вчителів, які спеціялізуються у реабілітації дітей.

В кінці першого дня перед працівниками сиротинця та місцевими журналістами Владика Даниїл від імені духовенства та вірних УПЦ в США нагородив Благословенною грамотою за любов та присвяту у своїй праці директорку Знам’янського будинку-сиротинця Тетяну Валько. Нагороджена ще раз перерахувала заслуги та працю місіонерів впродовж останніх 15 років, а особливо спонзорування додаткового викладацького складу та обладнання фізичної терапії дітям у фізичному та розумовому розвитку.

Владика Даниїл у день прощання з дітьми-сиротами. (Фото: о. Іван Галущак)

Владика Даниїл, місіонери та працівники сиротинця.

Владика Даниїл повідомив про ще один проєкт, нещодавно затверджений Консисторією УПЦ в США – встановлення кондиціонерів в усіх коридорах сиротинця. Цей щедрий подарунок буде фінансований парафією Успіння Пресвятої Богородиці в Місті Макіс-Рокс, Пенсильванія, та катедрою св. Покрови в Савтфілді, Мишиґен. На початку дня Владика Даниїл відвідав місцеву компанії, яка займається продажем кондиціонерів, щоб домовитися про ціну та встановлення кондиціонерів на початку березня цього року.

Шестиденна візита до України наблизилася до завершення. Сльози та обійми були як з боку сиріт та вчителів, так і місійної групи.

Місійна група повернулася додому 28 грудня. Літня місійна подорож студентів до сиротинців в Україні відбудеться 30 травня-14 липня. Зголошення охочих приймаються до 19 січня.

Консисторія УПЦ в США

НОВІ ВИДАННЯ

Микола Вінграновський – поет-візіонер

Настасія Євдокомова

КИЇВ. – „Сеньйорито акаціє, добрий вечір...“ – цими рядками Миколи Вінграновського 25 жовтня 2013 року у Київському будинку вчителя розпочалась презентація вибраних творів письменника (Серія „Шістдесятники“, упорядник Мирослав Лазарук, передмова Ростислава Семкова. Київ: Видавництво „Смолоскип“, 2013. 872 стор.).

Про книжку, яка вміщає вибрану поезію, прозу, есеїстику, публіцистику, фотоматеріяли, та про самого автора розповідали друзі й колеґи. Вели вечір засновник видавництва „Смолоскип“ Осип Зінкевич та директор видавництва Р. Семків.

Вечір розпочав Р. Семків, розповівши, що вибрані твори М. Вінграновського – це третя книжка шістдесятників, яка продовжує ряд попередніх – Василя Стуса й Василя Симоненка.

О. Зінкевич згадав, яким великим потрясінням для нього став вірш М. Вінграновського „І є народ“, опублікований у журналі „Смолоскип“ за 1962 рік.

Редактор „Буковинського журналу“ Мирослав Лазарук зауважив, що вірші М. Вінграновського неможливо прочитати за один раз – до його поезії потрібно весь час повертатись.

Директор Інституту літературознавства Національної Академії Наук України Микола Жулинський у своєму виступі підкреслив, що серія „Шістдесятники“ – надзвичайно важлива, адже сьогодні ми несповна розуміємо цей феномен. Таким чином дане видання робить велику послугу і науковцям, і читачам.

А дослідник-літературознавець, академік Віталій Дончик зауважив: „Вінграновський казав, що у світі дуже багато речей, які він любить: усе у його творчості перейняте атмосферою любови до світу, до людини, до України, до коханої“.

Людмила Тарнашинська поділилась своїми спогадами і враженнями: „Моя оцінка творчости Вінграновського відбулась, коли я поїхала на його малу батьківщину, побачила цей край і усе в моїй уяві перевернулося. Він завжди був спраглий за водою, постійно апелював до річок, до Дніпра, до моря“.

Товариш покійного поета Дмитро Павличко розповів, як після першого прочитання віршів молодого М. Вінграновського у нього виникло бажання дізнатися про цього автора більше, й він написав йому лист до Москви, де той саме навчався на кінофакультеті в Олександра Довженка. „Він усе, що писав, – сказав Д. Павличко, – розумів як кінорежисер: бачив кадр і знав, що наступний має заперечити попередній. Він був космонавтом: розумів, що у одній частині світу ще вівторок, але в іншій – уже середа...“.

Лідія Вінграновська, перша дружина видатного письменника, розповіла, що вони прожили прекрасне життя: „Він не писав багато, але враз видавав щось дуже нове. Він був блискавичний: ми познайомилися на висоті 10 тисяч метрів! Він взяв мене за руку і вже не відпустив. Людина один раз народжується, один раз знаходить пару, один раз вмирає. Ми завжди були разом і в поїздках, і на кіностудії, тому мені пощастило найбільше“.

На презентації також виступили Світлана Богдан, яка захистила дисертацію за творчістю М. Вінграновського, та Олександер Дробаха, котрий озвучив тезу самого М. Вінграновського про те, що він поет однієї струни. А колега поета Богдан Горинь поділився історією про те, як у 1960-их роках, виступаючи перед молоддю у Львові, М. Вінграновський читав Шевченкового „Пророка“.

Вірші М. Вінграновського деклямували актори студії „Театр у кімнаті“ Дмитро Захоженко, Дмитро Крамаренко, Іван Данилюк та Олена Шамріна.

Вірші Миколи Вінграновського читають члени молодіжного театру „Театр у кімнаті“. Сидять зліва: Ростислав Семків, Осип Зінкевич, Мирослав Лазарук.

„Стійте, діти,...

(Закінчення зі стор. 3)

ґом і Коперніком. Та Европа, котра „гниє“, є Европа антихристиянська, зокрема антикатолицька…“.

Москва, історична і теперішня, путінська, мала і має одну причину ненавидіти Европу – за те, що там гідність людини, її безумовна самоцінність зведена у найвищий культ. Географічна близькість цього світу, де людська гідність і самоцінність є реальними речами, вводить Москву в антиевропейське шаленство. Тільки ж до правди нині, на біду Путінові, легший доступ, ніж у минулому сторіччі, і за піною пропаґанди годі сховати елементарний психокомплекс „зеленого винограду“: не спромагаючись дістати високе „гроно“ демократії, людяності, справедливости, Москві легше оголосити його „незрілим“.

Та найбільший, містичний страх сталініста В. Путіна – не в тому, нібито він боїться вступу України в Европейське співтовариство. Ні, шкіру від страху йому зводить від думки, що Україна й поза Евросоюзом є Европою. Що українці навіть за анахронічного феодала Януковича не зреклися волелюбности і національної гідности. Інвольтований чорною енерґетикою всіх попередніх кремлівських україножерів – ленінів, сталінів, суслових, андропових – він чує від них вдень і вночі: „Вбий Україну!“. Чи ж не час Евросоюзові, та й решті світу, отямитися й заарештувати закордонні капітали української режимної оліґархії й цим переламати небезпечну ситуацію?

Потульно політкоректна, а насправді орієнтована виключно на власні матеріяльні інтереси Европа не усвідомлює цього, окрім, хібащо, окремих політиків. Зокрема й особливо поляків, котрі добре засвоїли науку історії: після поневолення України наступною жертвою Москви неодмінно буде Польща, а далі й інші держави. „Брюсель наївний і бездіяльний в українському питанні“, – це справедливий присуд з уст колишнього Президента Польщі Олександра Кваснєвського, щирого прихильника незалежної України.

„Росія вступила в геополітичну боротьбу за вплив у країнах Східньої, Центральної та більшої частини Південно-Східньої Европи. Однак, ніхто не насмілюється визнати це публічно, багато хто досі боїться зізнатися в цьому навіть самому собі“, – стверджує відомий англійський експерт, науковець з Королівського інституту міжнародних взаємин Джеймс Шер.

По суті ж – бояться тіні колишнього російського монстра, бояться того, чого вже нема і, як дозволяє передбачати теперішній Евромайдан, ніколи не повернеться. Це розуміють і в самій Росії. „Путін для України – то ґвалтівник-імпотент“, – пише московський незалежний політолог Андрій Піонтковський.

Хронічна і вже, здається, засуджена історією боязнь Европи дивитися правді у вічі часом породжує вкрай безглузді політологічні тези, як от висновок американського журналу „Форбс“ – нібито Україна за своєю економікою не може вважатися елементом великої геополітичної гри, бо вона – „не актив, а пасив, причому дуже великий. Це країна, в яку необхідно влити багато ресурсів просто для того, щоб вона могла стояти на своїх ногах“. Мабуть, Путін, услід за Леніним, потирає руки, задоволений з того, що на Заході і в XXI ст. знаходяться „корисні для Москви ідіоти“. Насправді В. Путін набагато краще, ніж автори „Форбса“, здає собі справу з вирішального значення України для успіху неоімперського проєкту – країни з високим індустріяльним, аґрарним, демографічним, інтелектуально-духовним потенціялом.

І цей потенціял є надійною запорукою суверенного розвитку України – у разі, якщо ним розпоряджатиметься народ, а не антинародний „реґіональний“ режим. В цьому – сенс теперішньої революції в Україні. І для Европи ця революція має не менше, а можливо, навіть більше значення, ніж для України – незалежно, чи усвідомлють це старі европейці. Колись про це добре сказала Оксана Пахльовська: „…Ми, люди твердих проевропейських переконань, зараз більше віримо в Европу, аніж вона сама в себе“.

А отже, цілком очевидно, що марно було б сподіватися на допомогу від Европи, яка втрачає віру в себе, як і на будь-чию зовнішню поміч. „Хто визволить, той у неволю візьме“, – остерігала наша проевропейська зірка Леся Українка. На жаль, нема в цих словах ні краплі іронії. Нині і прісно, і во віки віків свобода, гідність, справедливість постають лише з людського серця, і саме тому ці цінності – незнищенні.

Тим з нас, чия розгарячіла уява чекає, що от-от хтось прийде і поможе нам, варто прочитати вміщений у „Газеті по-українські“ (12 грудня 2013 року) відкук на теперішні події в Україні колишньої медсестри УПА, багаторічного в'язня маґаданських концтаборів Лідії Романчук:

„…Я не маю сили вийти на Майдан і стати поруч з вами. Наше покоління вже відходить, так і не побачивши тієї справді незалежної України, за яку ми боролися, за яку погинули в криївках мої брати – 25-річний Іван та 16-річний Адам Ясені…Стійте, діти, твердо й витривало, бо ви є зараз єдиною надією нашою на кращу долю. Не сподівайтеся на допомогу з-за кордону. Мої брати в УПА також чекали, коли нам допоможе Европа. А вони не допомогли. І тепер вони очікують, не чують нашого крику про допомогу, бо не знають, з якими злочинцями при владі ми маємо справу. Мусимо сподіватися тільки на себе“.

НОВИНИ НАУКИ

Перекладати Святе Письмо – це особлива відповідальність

Даґмара Турчин-Дувірак

ТОРОНТО. – 6 листопада на засіданні Наукового Товариства ім. Шевченка у приміщенні Канадсько-Української Мистецької Фундації з надзвичайно цікавою доповіддю виступив о. Тарас Барщевський з України – про переклади Святого Письма українською мовою. Особистість доповідача і тема його доповіді зібрали численну авдиторію.

Отець Т. Барщевський народився в Боснії-Герцеґовині, навчався в Римі, де отримав ступінь бакалявра, а тепер працює в Українському Католицькому Університеті у Львові. Він є автором ряду наукових праць, а також редактором кількох найновіших видань Святого Письма українською мовою. Зараз о. Т. Барщевський працює над докторською дисертацією, що присвячена дослідженню українських перекладів Святого Письма.

Почавши з методології, доповідач вдався до опису всієї складности, яка стоїть перед перекладачем, що береться за фаховий переклад тексту з однієї мови на іншу. Справді, на відміну від давніх уявлень про мову як певну номенклятуру слів, сучасні лінґвісти представляють мову як складну семіотичну структуру, в якій знакові – семантичні – поля творять взаємини, що є унікальними в кожній національній мові і тому не підлягають точному, буквальному перекладові. Отець Т. Барщевський проілюстрував цю тезу низкою переконливих доказів. Наприклад, одне і те саме поняття в різних мовах є різного роду, як от „слово" в українській є середнього, в грецькій – чоловічого, а в італійській – жіночого роду.

Інша складність – історичний розвиток чи вмирання мов, де в процесі губляться чи істотно змінюються значення слів та висловів, які цілком інакше сприйматимуться сучасним читачем. Словом, наголосив доповідач, кожна унікальна мова творить унікальний світогляд, унікальне бачення світу.

То як же все-таки бути з перекладами, які, як знаємо, є необхідними у встановленні комунікації поміж людьми різних народів і обміну культурними вартостями? Існує два можливі шляхи. Перший – вірність букві, чи формі, де переклад прагне найточніше зберегти, репродукувати оригінальне першоджерело. Як правило, такий буквальний переклад часто деформує зміст, бо прагнення його достеменно передати віддаляє його водночас від сучасного читача. Другий шлях – функціональної відповідности, що ставить за мету відтворити не букву, а внутрішній зміст, значення оригінального тексту. Тут перекладач значною мірою пристосовує текст до понять нинішнього дня і прагне зробити його максимально доступним, зрозумілим сучасному читачеві. Ясно, що в цьому випадку переклад стає великою мірою авторським, художнім твором і втрачає певні особливості оригіналу.

Отець Тарас Барщевський під час доповіді. (Фото: Дарія Даревич)

Як бачить о. Т. Барщевський найбільш адекватний переклад? Для цього, вважає він, перекладач мусить керуватися кількома основними критеріями. Перше: вірність джерелу – максимальне вивчення та розуміння оригінального тексту. Друге: вірність адресатові. Перекладач має чітко усвідомлювати, як у випадку Святого Письма, для кого він творить переклад – для дітей чи дорослих, для церковної служби (а отже, тексту слуханого, а не читаного), чи для студентів-богословів, і т.д.

Перейшовши до історичного огляду українських перекладів Святого Письма, о. Т. Барщевський ствердив, що українцям таки пощастило мати добрі переклади. Впродовж століть, почавши від літургійних перекладів Кирила і Методія церковнослов'янською мовою, українська церковна література поповнювалася і збагачувалася такими шедеврами, як Остромирове Євангеліє – найдавніший датований рукопис Київської Руси (1057), Реймським Євангелієм XI ст., яке Анна Ярославна привезла до Франції, Юр'ївським та Галицьким Євангеліями XII ст., Бучацьким Євангелієм XIII ст., а далі Пересопницьким Євангелієм та Острозькою Біблією XVI ст., та багатьма іншими.

В XIX ст. до перекладів Святого Письма вже сучасною українською мовою бралися найвизначніші поети та прозаїки, серед них Тарас Шевченко, Михайло Максимович, Пантелеймон Куліш, Іван Нечуй. У XX ст. до них долучилися Іван Огієнко та о. Іван Хоменко.

Повний переклад Святого Письма, здійснений о. І. Хоменком, є насправді спільною працею багатьох людей. Мовну редакцію цього перекладу, що вийшов 1963 року, здійснювали такі видатні постаті української модерної літератури як Ігор Костецький та Василь Барка.

Як повідомив на закінчення доповіді о.Тарас Барщевський, сьогодні у Львові здійснено нову мовну редакцію перекладу о. І. Хоменка, в якій безпосередню участь брав і доповідач. Побажаємо ж успіхів о. Т. Барщевському у його науковій, перекладацькій і редакторській праці, що сприяє донесенню Святого Письма до нових поколінь українців XXI ст..

Даґмара Турчин-Дувірак – пресовий референт Наукового Товариства ім. Шевченка.

УВУ – очима студента

Олександер Двоєконко

Ще школярем я часто пов'язував своє майбутнє з навчанням в українському вищому закладі, плянував отримати якісну освіту та знання. Але через певні складнощі, зокрема відсутністю українського громадянства, першу освіту я здобув вдома – в російському місті Саратові, де я прожив все своє дитинство, де живуть мої батьки та друзі.

Відверто кажучи, я радий, що залишився після середньої школи в Росії, тому що саме тут почалася моя діяльність в українському молодіжному середовищі, в діяспорному житті. І хоч я не жив в Україні, але навколо мене утворилася „маленька Україна", котра складалася з моїх нових друзів та різних організаційних заходів, котрі об'єднують нашу українську громаду. Це будило в душі любов і глибоку повагу до рідної, але далекої України, звідки походить мій рід та куди так приємно приїжджати відвідати бабусю та дідуся.

На відміну від Европи, наша освітня система дозволяє отримати вищу освіту вже в доволі ранньому віці, і якщо пересічний европеєць вчиться на два-три роки довше, то ми ще маємо досить часу, щоб подумати над тим, чи не хотілося б отримати додаткові знання чи вміння, котрі можуть знадобитися в житті.

Так і сталося в мене. В Саратові особливо відчувався брак европейського світогляду у викладачів, і ця обставина також підсилювала моє прагнення здобути українську освіту, щоб продовжити відповідний саморозвиток.

І одного разу щасливий випадок звів мене з представником на той час невідомого мені навчального закладу – Українського Вільного Університету в Мюнхені. Два поняття „український університет" та „Мюнхен" в голові не складалися, тому я вирішив знайти більше інформації про це диво.

Виявилося, що цей навчальний заклад – унікальний український університет, підпорядкований Міністерству освіти та науки Баварії, з українською мовою викладання та ще й зі столітньою історією! Побоюючись, згідно з совєтськими стереотипами, що навчання в Европі доступне тільки для „обраних" та заможних, я все ж написав листа до ректора про бажання вчитися в цьому університеті, і не минуло й декілька днів, як одержав відповідь: „Наші двері для Вас відкриті". Десь за місяць пошта принесла мені офіційне запрошення, і настав час готуватися до переїзду в Мюнхен.

Що таке Український Вільний Університет? Це вищий навчальний заклад Німеччини, розташований в мальовничому районі Мюнхену, столиці Баварії, котрий має офіційне право надавати ступені маґістра, доктора та габілітованого доктора. Університет був заснований у 1921 році українськими вченими-переселенцями, котрі вимушено виїхали з теренів України на еміґрацію та започаткували такий навчальний заклад. Сьогодні УВУ є головним осередком української освіти за кордоном, постійно розвивається, залучає до викладання всесвітньо відомих вчених, політиків, громадських діячів.

Що таке Український Вільний Університет для мене? Перш за все можливість отримати якісну освіту за кордоном, при тому – рідною мовою та в чудовому дружньому середовищі. Перебування в Німеччині дозволяє досконально дізнатися про життя в Европі, побачити інші країни, мати свободу пересування в Шенґенській зоні.

Тільки в УВУ я зрозумів, що означає навчатися в клясичному університеті, адже ніколи мені ще не доводилося днями й ночами сидіти над товстезними книжками та встигати виконувати такий великий обсяг домашніх завдань.

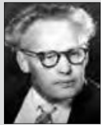
Для тих, хто займається дослідженнями в галузі україністики чи будь-яких інших наук, що пов'язані з іменами видатних українців, безцінним джерелом є архіви УВУ. Тут можна знайти унікальні речі, книжки та матеріяли, котрих, може, у світі ніде більше немає. Якось мені довелося поспілкуватися з одним відомим професором з Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка, котрий сказав мені, що за два дні праці в архівах УВУ він для своєї теми знайшов більше, аніж за рік архівних пошуків в Україні.

Унікальний навчальний процес в УВУ дуже вдало доповнюється цікавим студентським життям. Варто просто уявити собі українську громаду в серці Баварії, котра складається переважно з молодих студентів та їх друзів. По-перше, це нагода постійного спілкування українською мовою та можливість знайти своїх людей в чужій країні, котрі завжди готові допомогти. Студенти УВУ та місцева українська громада Мюнхену товаришують поміж собою, здійснюють спільні громадські проєкти – мистецькі, розвагові, спортивні. Зокрема в Баварській футбольній лізі грає аматорський клюб „Україна–Мюнхен". Кожної неділі українці збираються на Службу Божу в церкві, часто влаштовуються різні екскурсії – в Альпи, у Францію.

Взагалі, щоб не загубитися в чужій країні, кожен студент УВУ може розраховувати як на підтримку нових друзів, так і на керівництво університету. Питання з візою, проживанням та іншими документами, що потрібні для леґального життя та працевлаштування в Німеччині, можна завжди вирішити в Канцлера УВУ чи секретаріяті.

Мабуть, багатьох потенційних абітурієнтів лякає вартість навчання та життя в Німеччині. Насправді Німеччина – дуже дешева країна для перебування, вартість одягу та продуктів харчування дешевша, ніж у моєму Саратові, проте заробітна платня навіть в студента перевищує платню кваліфікованих фахівців в Україні чи Росії. Що стосується праці, то її в Німеччині багато, а навчання в УВУ надає право леґально працювати на будь-якій роботі та

(Закінчення на стор. 17)

Вісті Фундації імені Івана Багряного
Січень 2014 року, ч. 160

Ю. Щербак: „Україна і велика геополітична гра"

Газета Спілки письменників України „Літературна Україна" видала книжку „Україна: загрози і виклики" (80 стор.), упорядником якої став головний редактор Сергій Козак. Гроші на видання дали Фундація ім. Івана Багряного та Михайло Гоян з Австралії. Сучасна Україна стоїть перед численними викликами й загрозами. Політична нестабільність, що переростає в державотворчий економічний занепад, нерозвиненість і заблокованість інститутів громадянського суспільства, соціальна поляризація, яка стрімко зростає, демографічна криза та наближення екологічного лиха – це лише частина внутрішніх проблем, які потребують нагального вирішення. Чи зможе українське суспільство організуватися перед внутрішніми викликами, щоб гідно відповісти на так само небезпечні зовнішні загрози з сторони Росії? На ці запитання шукають відповіді автори статтей Юрій Щербак, Михайло Слабошпицький, Володимир Базилевський, Віталій Дончик, Володимир Загорій, Петро Кралюк, Максим Стріха, Дмитро Дроздовський, Валерій Гужва, Михайло Ватуляк та Сергій Грабар. Нижче вміщено частину статті Ю. Щербака „Україна і велика геополітична гра".

Світ – і ми разом з ним – переживає водночас три всесвітньо-історичні революції: геополітичну (крах імперій, падіння старих наддержав і зростання нових економічних і військових провідників), технологічно-інформаційну (поширення нових технологій, соціяльних мереж), демографічно-соціяльну (постаріння населення Европи, вихід на світову арену Китаю, Індії, Бразилії, посилення міґраційних процесів, радикалізація ісламських рухів).

Наслідками цих процесів, які здатні до кінця цього століття суттєво змінити карту світу і призвести до нової світової війни (воєн), є непередбачуваність, некерованість та нестабільність геополітичної ситуації; зростання кризових ситуацій у низці реґіонів світу, зокрема на Близькому Сході, у Центральній Азії, Кавказькому реґіоні та інших; загроза ґльобальної фінансової кризи; зростання „ресурсного" націоналізму, боротьби за ресурси (вода, енерґоносії, продукти харчування), дезінтеґраційні процеси в Евросоюзі на тлі посилення державного націоналізму в низці країн; зменшення світової провідної ролі США; вихід Китаю на провідні економічно-військові позиції у світі.

У всі ці події Україну втягнено прямо чи опосередковано, і керівництву держави не вдасться ухилитися від невблаганних викликів історії. І суть у тому, які висновки влада зробить і які рішення прийме найближчим часом.

Хотілося б вірити, що спостерігаємо перші, дуже несміливі й кволі симптоми одужання від „синдрому Путіна" – застрашуючої ілюзії щодо всепотужности російського імперіялізму. Симптоми ці – у небажанні донецьких „хлопців" віддати свої статки Росії: звідси спроби зменшити залежність від знаряддя російської експансії – „Ґазпрому", забезпечити мінімальну енерґетичну незалежність України.

Зрозуміло, що ці спроби викличуть (уже викликали) гнів Москви, від якої треба очікувати будь-яких провокацій, аж до спроби захоплення Криму чи зміни режиму Віктора Януковича. Із численних банерів та біґбордів уже незмигно дивиться на нас жовчне, спотворене ненавистю до всього українського обличчя можливого наступника нинішнього володаря Межигір'я та всієї України.

А ми не розчаровані!

Наша парафія належить до Української Православної Церкви Київського патріярхату. Наш храм – перший у посттоталітарній східній і центральній Україні, де православну Літургію відслужено українською мовою. Було це на початку березня 1990 року. Відтоді до нас на служби приїздять з усіх куточків Києва та околиць.

Видавничо-просвітницький відділ парафії діє вже 10 років. За цей час ми видали понад 30 книжок і брошур високої поліграфічної якости, оздоблених українським орнаментом, національними іконами та ґравюрами стародруків.

Чимало серед цих видань не мають аналогів, зокрема „Похвала любові: Пасхальна симфонія", нотний фоліянт „Херувимська пісня України та її діяспори: антологія", „Якою мовою молилася давня Україна: правила української транслітерації церковнослов'янської мови" та інші.

Окрім книжок і брошур, ми друкуємо просвітницькі листівки „Захисти рідну мову – захисти Україну", „Коли з'явилась українська мова" та інші і роздаємо їх тисячами. Також передаємо наші книжки в бібліотеки різних міст і сіл України, надсилаємо в бідні українські парафії та монастирі, даруємо нужденним.

Наш відділ створив один з найпотужніших україномовних сайтів (parafia.org.ua), де зібрано найбільшу нотну бібліотеку духовних творів українських композиторів, якою активно користуються українці з усього світу, найбільшу колекцію українського храмобудівництва (покищо лише дерев'яного), велику бібліотеку, унікальну „Media-книгу українського співу" та багато іншого. Усіма цими скарбами можна скористатися безоплатно, сайт абсолютно не комерційний, його створено саме задля поширення української духовної, історичної та культурної спадщини.

Тепер постало питання видання книги академіка Григорія Півторака „Україна й українці: звідки ми і наша мова". Книжка матиме приблизно 300 сторінок.

Г. Півторак – відомий український мовознавець, доктор філологічних наук, професор, академік Національної Академії Наук України, Заслужений діяч науки і техніки України, завідувач відділу загально-славістичної проблематики та східньослов'янських мов Інституту мовознавства ім. Олександра Потебні. Він – автор п'яти монографій та понад 250 праць з історії та діялектології східньослов'янських мов, етногенезу східних слов'ян. Обґрунтував цілісну теорію походження української, білоруської та російської мов. Учасник багатьох наукових конференцій, конґресів, симпозіюмів.

На наші видання ми не взяли з церкви жодної копійки, оскільки вона належить до бідних парафій, а всі пожертви віддає на хворих і нужденних, якими опікується з перших днів життя. Усі наші видання ми фінансуємо з власної кишені та надходженнями від продажу книжок, заощаджуючи на тому, що не маємо платні за свою працю: авторські тексти, верстку, дизайн, набір нот, редагування тощо. Навпаки, ще й допомагаємо мистцям-подвижникам України, докторам наук, заслуженим діячам мистецтв, народним артистам, які отримують нині мізерну платню у виданні їхніх потрібних для України книжок.

Саме так ми взялися допомогти у виданні книжки Г. Півторака, і видамо її, тільки без фінансової підтримки це буде надто малий наклад (400-500 примірників).

Ми не можемо дати більше на це видання, оскільки готуємо до видання першу реконструкцію давньоукраїнського церковнослов'янського Псалтиря в українській транслітерації.

Ми безмежно дивуємося, як цей віками катований, тяжко скалічений народ, якого замість тривалого посиленого лікування, що він потребує, неперервно напувають отрутою і всіма способами вганяють у гріб, як цей народ за умов шаленого проросійського тиску та антиукраїнської пропаґанди, у яку Москва вкладає мільярди, зміг так піднятися, що понад половина українців не приймали і не приймають нинішню окупаційну антиукраїнську владу! Українську мову боронять і розвивають мільйони українців не лише заходу, але й центру, і сходу. В Севастополі, Одесі, Мелітополі, Донецьку працюють активні українські осередки – от що неймовірно, а не те, що отуманені ворогами України люди (більшість з яких – переселені росіяни) голосують за компартію чи „реґіони". Ми не розчаровані, бо не маємо жодного сумніву, що Господь воскресить Україну навіть з попелу – заради тих, у кого душа стікає кров'ю за цю святу землю, хоч би як лютували її вороги, хоч би як її нищили, паплюжили та фінансували її убиття. Хай чинять своє, а ми – своє.

Ганна Куземська,
голова Видавничо-просвітницького відділу парафії св. Архистратига Михаїла, Київ

Пожертви на видання книги академіка Григорія Півторака „Україна й українці: звідки ми і наша мова" можна надсилати на адресу Фундації, подану на цій сторінці.

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попередньої сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні цілі такі особи: 1,000 дол. – **Володимир Могучий** на видання Бюлетеню „Наша Церква Київський патріярхат"; 570 дол. – **Маруся й Федір Гайові** (з них 200 дол. на конкурс української мови, 100 дол. – для Києво-Могилянської академії, по 50 дол. „Смолоскипові", бібліотеці ім. Симона Петлюри в Парижі та журналу „Універсум" та по 30 дол. журналам „Березіль" та „Бористен"(для УВАН та СКУ); 425 дол. – **Маруся Фізер** (з них 200 дол. – для „Літературної України", 100 дол. – на конкурс української мови, 70 дол. – для „Бористену", 40 дол. – „Березолю", а решта – на потреби Фундації); 150 дол. – **Алла Черний** (з них по 50 дол. для сиріт Дніпропетровщини, на бюлетень „Наша Церква Київський патріярхат" та потреби Фундації; по 100 дол. – **Іван Деркач** для сиріт та **Роман Воронка**; по 50 дол. – **Марія Андрусяк** для сиріт та **Богдан Чуловський** (з них 30 дол. – для сиріт та 20 дол. – на передплату журналу „Бористен" для бібліотеки в Україні; 40 дол. – **Святослав Караванський** для журналу „Березіль".

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просає й далі підтрмувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати видавництвам, сиротам, студентам та давати на інші потрібні цілі діяспори й України.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967

Сторінку редагує Олексій Коновал

ПОСТАТІ

Юліян Мовчан: повернення в Україну

В 2013 році відзначено 100-річчя від народження лікаря, письменника, колись активного автора „Свободи" Юліяна Мовчана (1913-2002). Нижче вміщуємо розповіді журналіста і краєзнавця Валерія Косенка та педагога Олександра Батанова про відзначення ювілею д-ра Ю. Мовчана, яке відбулося минулого року на його батьківщині, Житомирщині.

Валерій Косенко

Д-р Юліян Мовчан, один з активних діячів української громади у США, повернувся на рідну землю як письменник і публіцист. В Житомирі відбулася презентація його книжки „Варто знати". Чимало теплих слів на адресу цієї заслуженої людини було вимовлено учасниками презентації, зокрема родичами лікаря-письменника, представниками житомирської громадськости. З-за океану прибули доньки д-ра Ю. Мовчана Оля Мовчан-Новак та Ліда Плеш (Плешкевич), а також племінниця Валентина Зарицька.

Вперше на рідній землі Ю. Мовчана за сприяння та фінансування родичів побачили світ його твори, що дотепер виходили тільки за кордоном.

Певна річ, в актовій залі Житомирської обласної універсальної бібліотеки ім. Олега Ольжича люди говорили не тільки про книжку вибраних творів д-ра Ю. Мовчана, але й про цікаве, багате на події і подвижницьку працю життя цього непересічного українця, народженого 100 літ тому в селі Зорокові Черняхівського району.

Уперше ім'я д-ра Ю. Мовчана я почув на початку 1990-их років, коли народний депутат України першого скликання Яків Зайко перевидав у вигляді окремої брошури автобіографію Ю. Мовчана „Незабутнє і непрощене".

Минуло понад 20 років, як доля звела мене з Олександром Батановим, племінником Ю. Мовчана. Він запропонував видати книжку до 100-літнього ювілею свого родича. Я радо погодився. І отримав справжню насолоду від Мовчанового слова.

Сьогодні ту мову, якою писав д-р Ю. Мовчан, в сьогоднішній Україні, совєтизованій і русифікованій, вважають „галицькою" чи „замериканізованою". Для багатьох це видасться дивним, але Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка та всі інші майстри пера не такого вже й далекого минулого писали якраз за правилами тієї „дивної", правильнішої, природнішої для нашої мови ортографії.

На моє глибоке переконання, ми повинні бути вдячними не тільки тим, хто зробив величезний внесок в українське мовознавство і внормованість нашої мови, але й тим публіцистам і письменникам, які в далеких од України краях берегли наше рідне слово. І одним з таких охоронців українського слова був і залишається своїми творами д-р Ю. Мовчан.

Він ясно бачив ті проблеми, що й сьогодні дошкуляють українському суспільству. Особливо повчальною є його книжка „Що варто б знати?", статті „Українські комуністи — холуї Москви" та „Чи Москві пощастить викорінити українську мову?". Його знання теми, широкий світогляд, мудрість у кожному судженні мали б стати взірцем для сьогоднішніх українських інтелектуалів у царині як культури, так і державотворення.

Ю. Мовчан вірив, що подальша доля українців – в руках самих українців.

Житомир

Олександер Батанов

Юліян Мовчан народився 19 лютого 1913 року в заможній селянській родині. Шкільну освіту здобував у Черняхівській школі та в школі ім. Тараса Шевченка на Мальованці в Житомирі. 1930 року, аби не бути примусово вивезеним на Сибір, Ю. Мовчан таємно втік до Харкова – тодішньої столиці України, працював в редакціях газет. У Харкові Ю. Мовчан познайомився з українським поетом Володимиром Сосюрою. Але переконавшись, що в тих умовах журналіст не може вільно висловлювати свої погляди, вступав до медичного інституту, який закінчив у Львові 1943 року.

У перші повоєнні роки Ю. Мовчан працював як лікар у різних шпиталях України, Словаччини та Австрії. Переселившись до США 1949 року, підтвердивши лікарський диплом, Ю. Мовчан розпочав лікарську практику у штатах Ню-Джерзі та Огайо. Водночас активно займався літературною діяльністю. Крім понад 1,900 статтей, вміщених в різних газетах та журналах, видав низку книг: „Як лікувати себе та інших в наглих випадках"(Мюнхен, 1946), „Що варто б знати" (Канада, 1966), „Записки лікаря" (Аргентина, 1970), „Незабутнє і непрощене" (Аргентина, 1982), „Мої подорожі довкола світу" (США, 1985), „Збірка оповідань" (США, 1988).

Д-р Ю. Мовчан був членом української та американської медичних асоціяцій та членом Об'єднання українських письменників у вигнанні „Слово". Його ім'я занесено в 24 енциклопедії-довідники різних країн світу, зокрема до міжнародної книги „Хто є хто серед інтелектуалів".

Спочатку на вечорі відбулась презентація книги „Варто знати", щойно виданій у Житомирі. Збірник знайомить з творчістю відомого українського лікаря, письменника, публіциста і громадського діяча Юліяна Григоривича Мовчана (1913-2002). Видання містить автобіографію Ю. Мовчана, кращі зразки його публіцистичних виступів, враження від численних поїздок у різні країни світу, художнє оповідання, а також статті про його життя і творчість та спогади родичів. Надруковано світлини, більшість з яких публікується вперше.

Відзначити сторіччя з дня народження видатного українського діяча приїхали з Америки до Житомира його доньки Оля Мовчан Новак, Ліда Плеш, внук Андрій Плешкевич із дружиною Ольгою та дочками Марією та Єлизаветою.

Упорядником книги став племінник Юліяна Мовчана педагог та громадський діяч Олександер Батанов.

Юліян Мовчан

На урочистому вечорі, присвяченому пам'яті нашого видатного земляка його донька Оля Мовчан-Новак розповіла, що її батько, де б не подорожував світами, скрізь шукав українців, об'єднував їх навколо себе, ніс Україну в собі.

З теплими словами про Ю. Мовчана виступили історики Георгій Мокрицький (подав ідею встановити меморіяльну дошку на пошану ювіляра на приміщенні школи ч. 1 міста Житомира) та Генадій Махорін, який відзначив актуальність багатьох публіцистичних статтей д-ра Ю. Мовчана, зокрема – „Деякі проблеми української визвольної політики", „Чи можливий загин української нації?", „Ще до проблеми східняки – галіцмени" та інших.

Депутат обласної Ради, видавець Віктор Титов у своєму виступі згадав зустрічі з д-ром Ю. Мовчаном та його дружиною Оленою у 1992-1993 роках, він же подав цікаве інтерв'ю з доньками Олею та Лідою, внуком Андрієм Плешкевичем в популярній житомирській газеті „Субота". Голова Житомирського обласного об'єднання „Просвіта" Святослав Васильчук та письменник Анатолій Сірик поділилися враженнями від книг ювіляра та його активної діяльности.

Від земляків з Черняхівщини виступила поетеса Наталія Ковшевна. Вона наголосила, що зороківчани знають і пам'ятають свого славного діяча, вчаться в нього патріотизму.

На вечорі був присутній директор Зороківського козацького ліцею Олег Шевцов. Його учениця Ірина Войтюк здобула перше місце в обласному конкурсі саме за історичні дослідження біографії і спадщини Ю. Мовчана.

Із піснями та віршами перед присутніми виступили малі нащадки Ю. Мовчана в народних строях: Ярослав Зарицький, Анастасія (Настя) Зарицька, Ксеня Скорнякова та Євген Скорняков.

Сім стипендій від Союзу Українок Америки дітям-сиротам вручила голова обласного відділення Ніна Батанова. Літературно-мистецький вечір майстерно провела завідувачка редакцією художніх програм Радіо „Житомирська хвиля" Наталка Кулинич. Урочисті заходи з нагоди сторіччя Ю. Мовчана відбулися і в його рідному селі Зорокові та Черняхові.

Житомир

Вшанування пам'яті Йосипа Олеськова

Зіновій Яворівський

ЛЬВІВ. – У 2013 році виповнилось 110 років з дня смерти видатного вченого, „батька" української міґрації до Канади. З цієї нагоди музей „Личаківський цвинтар" встановив пам'ятний знак з надписом: „Йосип Олеськів (1960-1903) ініціятор міґрації українців до Канади". Пам'ятний знак поставлено не на могилі Й. Олеськова, оскільки вона не збереглася, а поряд, на полі Личаківського кладовища.

У 1895 році Й. Олеськів здійснив тримісячну подорож до Канади. Пройшов її зі сходу на захід, вивчив природні і соціяльні умови для міґрації українців. Про це неодноразово писав тижневик „Свобода".

Повернувшись в Україну, він написав ряд праць про переваги міґрації українців саме до Канади, створив комітет, який консультував міґрантів. Й. Олеськів не жалів своїх сил, часу і грошей, щоб спрямувати українських еміґрантів до Канади, де бачив для них світле майбутнє.

Багато українців покинули свою

Йосип Олеськів

рідну землю і міґрували в різні куточки світу, шукаючи кращого життя і гідної винагороди за свою працю. І знаходили її в Канаді, США, Бразилії та інших країнах. Вони своєю працею, невибагливістю і старанністю розвивали край, в який приїхали, а їхня культура ставала надбанням цих країн.

Моя незабутня Снігуронька

(В пам’ять Христини Баранецької)

Таїса Богданська

Рідко буває в житті людина, душа якої є ніби іскрою, яка палає ціле життя. Для мене такою іскрою була моя улюблена „Снігуронька“ – Христинка Баранецька.

В чарівний зимовий день, коли дерева стояли в мерехтливому інеї, а земля вкрилась білим, пухким снігом, 2 січня 1952 року прийшла на світ манюсінька, темно-синьоока дівчинка Христинка, третя донечка д-ра Володимира і Тамари Гординських, молодша сестричка Оленки і Ксені. Вона не плакала, а усміхалась чарівно і скоро стала потіхою цілої родини. Особливо Христинка полюбила свою хресну маму – тету Дарку, відому піяністку Дарію Гординську-Каранович.

В цьому часі, 22 лютого 1952 року, доля привела мене з чудового Відня до Ньюарку, Ню-Джерзі, де проф. Д. Каранович і мій незабутній учитель проф. Роман Савицький започаткували музичну школу під назвою – Український Музичний Інститут (УМІ), який успішно триває донині... Мені припала честь тоді запізнати цілу достойну родину Гординських і полюбити цілим серцем малу Христинку.

З Д. Гординською-Каранович ми чудово співпрацювали, до нас приєднувались щораз нові і молоді учительські сили – Галина Клим, Ольга Мечник-Чипак, Володимир Тритяк, Ростислава Темницька, Володимир Цісик, інші.

В році 1954 зродилась у нас думка, крім іспитів і виступів учні, ставити сценки з казок, разом з забавою-маскарадою. Перша „Маскарада“ була представленням різних країн і їхньої музики. Наш задум добре вдався, прибуло багато дітей навіть з ближчих міст, тож ми постановили створювати вистави казок кожного року. Учителі УМІ і батьки розучували з малими акторами ролі, і зі сцени звучала співуча українська мова. Великою допомогою в організації маскарадів була невтомна Тамара Гординська (мама Христинки), інші батьки, які шили численні костюми молодим артистам.

Св. п. Христинка (Тиня) Баранецька

Серед малечі вибивалась мала Христинка, яка з великою любов’ю грала на сцені спершу малі ролі – наприклад, Сніжинки в групі Королеви Зими (казка „Ксеня і 12 місяців“), а потім – усе важливіші і відповідальніші. Вона чудово зіграла ролі Царівни Жаби, Попелюшки, заблистіла в ролі Снігуроньки, своїм талантом зачарувавши присутню публіку.

Тиня – так називали Христинку родичі і близькі знайомі – росла і гарно розвивалась, була виховницею в Пласті, безупинно віддавалась праці в школі, церкві, громаді. В кожну справу вкладала свій ентузіязм і любов – ніби це була найголовніша роля в її житті. Христинка горнулася до всіх і була люблена всіма.

Літом їздила до чарівного Неровсбурґу, де діти і молодь проводили час над глибоким і теплим озером, серед пахучих лісів і левад. Там моїй Снігуроньці постелилась нова роля життя – вона познайомилася і невдовзі одружилася з д-ром Миколою Баранецьким, стала мамою двох чарівних дівчаток – Каї і Лариси, а потім бабусею Лукаша і Терені.

Минали літа... Христинка далі сяяла на сцені життя у всіх своїх ролях, а іскра добрих стосунків між нами ніколи не згасала. Коли Снігуронька довідалась, що моє здоров’я погіршилось, відразу запропонувала допомогу. Зателефонувала весело до мене, що д-р М. Баранецький візьме мене під свою опіку, а вона особисто привезе мене до бюра і назад додому. І так тривало чотири роки. Я чекала на ті дні, коли буду разом з Христинкою. Хоч як зайнята, вона ніколи про мене не забувала. Я тішилася, що з такої малої і рухливої дівчинки виросла енерґійна і відповідальна жінка, з великою посвятою до тих, хто в потребі.

Але сцена життя завдала Христинці ще одну ролю – мужнього вояка в боротьбі з тяжкою недугою. 6 січня 2013 року моїй Снігуроньці закінчилися всі ролі, спустилася куртина життя, а в серцях родичів і знайомих залишилися негаснучі спомини про чудову людину Христину Баранецьку. І так як кожна сніжинка, що падає з неба, має свій унікальний взір, так і моя мала Сніжинка залишила в моєму серці незабутній слід, а наша палаюча іскра буде горіти навіки.

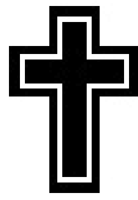
УВУ – очима...

(Закінчення зі стор. 14)

забезпечувати собі своє навчання, щоб не турбувати батьків. Знову ж таки, завдяки моїм новим українським друзям я знайшов працю вже через три тижні після переїзду до Мюнхену.

Мої враження про УВУ неможливо вкласти в коротке оповідання. Перебування в Німеччині дуже сильно вплинуло на моє життя, змусило задуматися над багатьма речами, викликало велике бажання жити по-новому. І дякувати треба не лише самому навчальному процесу, а й також всім тим подіям, котрі супроводжують кожного студента УВУ: лекції, нові знайомства, зустрічі, європейське середовище, студентське життя, українська громада Европи – все це народжує в людині нове світобачення.

Університет дає можливість кожному студентові почати жити по-новому, відкритися новим знанням, подолати в собі громадянську пасивність, відчути себе потрібною людиною – потрібною собі і українській справі.

Український Спортовий Осередок „Тризуб“ у Філядельфії ділиться сумною вісткою зі своїми членами та українською громадою, що 31 грудня 2013 року відійшов у вічність довголітній член і член управи УСО „Тризуб“ у Філядельфії

св. п.

Петро Кондрат

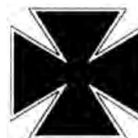
народжений в Петрілів, Івано-Франківська обл., Україна.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 11 січня 2014 року, в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії у Мелровз-Парку, Па.

Опечаленій дружині Марії та родині складаємо щирі вислови глибокого співчуття.

Вічна Йому пам’ять!

Управа УСО „Тризуб“

Колишні вояки 1-ої Української Дивізії УНА у Філядельфії діляться з побратимами і громадою сумною вісткою, що у вівторок, ЗІ грудня 2013 року, відійшов у: вічність на 87-му році життя наш побратим і приятель

св. п.

ПЕТРО КОНДРАТ

народжений 25 березня 1926 року в Петрилові, на Івано-Франківщині, Галичина,Колишній вояк 1-ої Української Дивізії, УНА та вояк американської армії під час війни в Кореї. Довголітний скарбник Станиці Братства 1-ої УД УНА у Філядельфії, член управи Спортового Осередку „Тризуб“, добродій-меценат Українського Освітньо-Культурного Центру в Дженкінтавні, Па.

В суботу, 11 січня 2014 року, в церкві Благовіщення Пречисиої Діви Марії в Мельроз-Парку, Па, була відправлена Служба Божа і Панахида. Відтак покійний був похований на дивізійному кладовищі св. Марії у Факс-Чейсі, Па.

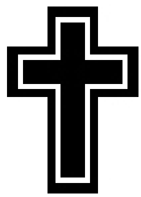
Вічна Йому пам’ять!

Дружині - пані Марії, дочці Оксані, синові Олегові з родинами, ближчій і дальшій родині в Америці й Україні складають щиросердечні вислови співчуття

Колишні вояки 1-ої УД УНА у Філядельфії.

Шановні читачі! Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ УПС
„Ті, що греблі рвуть"
ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього
відійшла на Вічну Ватру в четвер, 2 січня 2014 року

св. п.

пл. сен.

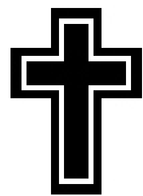
МИРОСЛАВА ЦИБРІВСЬКА

довголітня членка куреня.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Родині.

Вічна Їй пам'ять!

Провід куреня
„Ті, що греблі рвуть"

Ділимося сумною вісткою з родиною,
приятелями і знайомими що відійшла
з Божої волі у вічність 6 січня 2014 року
наша найдорожча Сестра, Мама і Бабуня

св. п.

Оля Захарій

народжена 12 лютого 1931 року у родині Стефана і Софії Сильвеструків в Лопатині, Україна.

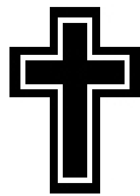
У глибокому смутку залишилися
сини - Богдан
- Орест з дружиною Зіною і дітьми Максимом, Дамяном і Лукою
дочка - Оля з дітьми Аpідною, Іринеєм і Еміліяном
сестра - Зеня Серафин з чоловіком д-ром Олександром і дітьми:
Лесею з чоловіком Ігорем Лаврином і дітьми Андрійком, Романом і Марією
Лідою з чоловіком Гавардом Бейлис і дочками Олександрою і Вікторією
Мироном і Романом
Дальша родина в Україні, Канаді, Польщі і Австралії.

Панахида відбулася в п'ятницю, 10 січня 2014 року.
Похорон відбувся 11 січня 2014 року з церкви св Йосафата у Warren, MI на цвинтар Holy Sepulchre, Southfield, MI.

Замість квітів пожертви можна складати на:

Immaculate Conception Schools Building Fund
3861 Dora Drive, Warren, MI 48091

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними та знайомими,
що 20 грудня 2013 року, з волі Всевишнього відійшла
у вічність наша найдорожча і ніколи незабутня
Дружина, Мама і Бабуня

св. п.

Параскевія Шпачинська

з дому Грешчук

народжена 10 серпня 1930 року в селі Базар,
Тернопільська область, Україна.

Довголітня і активна парафіянка Української католицької церкви св. Володимира Великого в Гемпстеді, голова 103-го Відділу СУА, член товариства Сеніорів, довголітня членка 327-го Відділу УНС, член товариства Пласт Прияту в Гемпстед, Н.Й. Покійна часто приготовляла публічні виставки українських вишивок власного виробу, як і печиво котре дарувала на різні громадські оказії.

Панахида була відправлена в неділю, 22 грудня 2013 року в похоронному заведені Senko Funeral Home, Hempstead, NY.

Похоронні відправи відбулися в понеділок, 23 грудня 2013 року в Українській католицькій церкві св. Володимира Великого в Гемпстеді, Н.Й., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

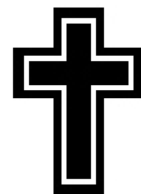
Залишилися в глибокому смутку:
чоловік - Володимир
донька - Марта Ільницька з чоловіком Василем
син - Ігор
внуки - Михайло, Стефан, Андрій Ільницькі
посестра - Дарія Оріховська з родиною
ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Родина просить о молитви.

Замість квітів на свіжу могилу Покійної, просимо складати пожертви на:

The Ukrainian Museum
222 East 6th. Street
New York, NY 10003

Вічна Їй память!

У глибокому болю і смутку повідомляємо,
що 2 січня 2014 року відійшла у вічність
наша найдорожча Мама, сестра і Тета.

св. п.

Ольга Ретька Стасюк

народжена 7 травня 1955 року в Курітибі, Бразилія.

Оля була членом церковного хору і парафії св. Марії в Норт-Порті, Фльорида, членом і пресовим референтом 56 Відділу СУА.
Покійна була довголітнім членом Пласту, виховницею в станиці і на таборах, вчителькою Школи Українознавства, і парафіяльної школи св. Івана Хрестителя в Нюарку.

У глибокому смутку залишилися:
сини - Микола
- Юстин
сестра - Надія Гайвас з чоловіком Аскольдом
племінники - Лука Ростислав з дружиною Анн і дітьми
- Славомира
- Адріян

Вічна Їй пам'ять!

Похоронні відправи відбулися 4 січня 2014 року, в Українській католицькій церкві св. Марії в Норт-Порті. Поховання відбудеться з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Ню Джерзі, 25 січня 2014 року о 10-ій годині ранку.

Замість квітів, пожертви в память покійної можна складати на УКУ

Ukrainian Catholic Education Foundation
2247 W Chicago Ave
Chicago, IL 60622